

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶς 100. Ἐξάμηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσιας διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἓν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 1 Φεβρουαρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 9

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

NINA, 17 χρόνων,
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, 6 χρόνων,
Η ΤΥΦΛΗ ΓΙΑΓΙΑ,
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ, φίλη τῆς Νίνας, λίγο
μεγαλύτερή της.
ΜΑΡΘΑ, μεσόκοπη ὑπηρέτρια,
Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Κοριτσίστικη κρεβατοκάμαρα ἀστικού σπι-
τιοῦ. Μικρὸ ἄσπρο σιδερένιο κρεβάτι ἐξστρωτο-
ὶ κουβέρτες, πεταμένες στὴν ἄκρῃ, κυλιοῦν-
ται σχεδὸν στὸ πάτωμα. Γραφεῖακι σὲ μεγά-
λῃ ἀκαταστασία. Λαδομάνο. Μπροστὰ-μπρο-
στὰ δύο μπουκαλάκια, ἓνα ἄσπρο μὲ Potition
Riviers, ἓνα σκοῦρο μὲ ἀρσενικό. Ντιβάνι.
Δυὸ πόρτες, ἡ μιὰ στὸ βάθος δίνει στὸν ἐξω-
τερικὸ διάδρομο. ἡ ἄλλῃ δεξιὰ στὴν τραπε-
ζαρία. Παράθυρα μὲ λεπτὲς κουρτίνες.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ὕστερα ΜΑΡΘΑ

Ὅταν ἀνοίγει ἡ ἀδελφαί, ὁ Γιαννάκης
εἶναι μόνος, ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι.
Σκεπασμένος μὲ μιὰ βαμβάκερὴ κουβέρ-
τα. Τὸ κεφάλι του ἀκουμπισμένο στὰ κεν-
τηρὰ μαξιλαράκια. Δίπλα του, σ' ἓνα μι-
κρὸ τραπέζακι, ἓνας πάνινος κούκλος,
στρατιωτάκι, καραμέλλες. Ἀνασηκών-
νεται λίγο, παίρνει τὸν κούκλο του, τὸν
κοιτάζει καὶ τὸν πετάει. Πιάνει τὸ κεφάλι
του καὶ ξαναπέφτει. Σὲ λίγο, ἀπὸ τὴ δεξιὰ
πύρρα, φαίνεται ἡ Μάρθα. Μεσόκοπη ὑ-
πηρέτρια, μαλλιὰ γκρίζα, σκοῦρα ποδιά.

ΜΑΡΘΑ

Μπά, μπά, γιόκα μ', ἐδῶ μοῦσαι; ..
Γιατί ἔφυγες ἀπ' τὴν κάμαρή σου; Στὸ
ντιβάνι ἔπεσες; .. Για νάχῃς συντροφιά

τῇ Νίνα, ἔ; .. (Τὸν πλη-
σιάζει καὶ τοῦ πιάνει τὸ
κεφάλι, ψιθυριστὰ) κα-
λέ, αὐτὸ φένει! (δυνατὰ)
Ποῦναι ἡ Νίνα; Δὲν ἀ-
παντᾷς .. Θερμάθηκες,
παιδάκι μου, ἔ; .. Δὲν εἶ-
ναι τίποτις, μπά, καλέ ..
«Στοὺς ἀνθρώπους πάνε
οἱ ἀρρώστιες, δὲν πάνε
στὰ βουνά». Ψέμματα; ..
Θέρμες, χαρὰ στὸ πρᾶμ-
μα! .. Γιατί δὲ μιλάς,
καλέ; .. Γιαννάκο! Γιαν-
νάκο! ..

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (ψιθυριστὰ)

Μὴ φωνάζεις τόσο θυ-
νατὰ στ' αὐτὴ μου, νὰ χα-
ρῇς! .. Ὁχ, τὸ κεφαλάκι
μου! ..

ΜΑΡΘΑ

Εἶσαι καὶ μοναχούλης
σου, καὶ σεκλητίζεσαι, παι-
δάκι μου. Ποῦναι ἡ Νί-
να; .. Πότες ἔφυγε καὶ
δὲν τὸ πῆρα χαμπάρι; ..

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Οὐ, εἶναι ὥρα! (πα-
ραπονιάρικα) Τῆς εἶπα
ἐγὼ νὰ κάτση νὰ μοῦ κά-
νει συντροφιά. Μπά! ..
Ἐφυγε! Κι' ἔπειτα λέει
νὰ πάρω τὸ γιατρικό μου.
«Στίς 4, μὴν τὸ ξεχά-
σῃς! ..» Ἐννοια σου δ-

μως καὶ τό .. ξέχασα γώ! .. Τώρα
πάν' οἱ τέσσερις! ..

ΜΑΡΘΑ

Ὅχι, γιόκα μου, νὰ τὸ πάρῃς, ἐγὼ θὰ
σοῦ τὸ δώσω. Ποῦ τῶχει, ξέρεις; ..

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (μασσημένα)

Μμ .. ξέρω γώ; κάπου κεῖ τ' ἀ-
κούμπησε σὰν ἔφυγε ..

ΜΑΡΘΑ

Θὰ τὸ βροῦμε καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσω
στὶς τέσσερις· ἀκόμα εἶναι τρεῖς καὶ δέ-
κα ἡ ὥρα.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μόνο τρεῖς καὶ δέκα; .. Κι' ἐγὼ ἔ-
λεγα πὼς κοντεύει νὰ νυχτώσῃ! .. Μάρ-
θα, γιατί ἀργεῖ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, εἴταν
εἶναι κανεῖς στὸ κρεβάτι, ἔ; ..

«—Μά, γιατί, ποῦ τὸ θυμήθηκες τώρα; ..» (Σελ. 99, στ. α'.)

ΜΑΡΘΑ

Μή και ξέρω, πουλάκι μου;... Θά σταματάνε φαίνεται οι ρολοδείχτες! (γελάει) Πράγμα που βρήκες να ρωτήξεις! Νάμουνα μαθή και καμιά γραμματζίσουμένη;... Μά πού;... «Ανθρωπος αγράμματος, ξύλο απελέκητο», έτσι δεν το λέει η γιαγιά σου;... Νά, τέτοια είμαι κι' εγώ. "Άσε να πάει μεθαύριο ο Γιαννάκης μου σχολείο, και τότες θα με μάθω κι' εμένα, να ξέρω το ελάχιστο να βάνω την υπογραφή μου (γυρίζει και οίχτει μια ματιά στην κάμαρα). Πώ, πώ, άνω-κάτω είναι δώ-μέσα!... Τό κρεβάτι ξέστρωτο... Κι' αυτό πιά το κορίτσι (μιλάει και στρώνει το κρεβάτι) ούλο δξω... ούλο δξω!... Και μήγα-ρις είχε σήμερα, Πέφτη, μάθημα;... Μά έτσι είναι ατούνη, στιγμή δεν τη κρατάς. Και θάρρη τάπογισμα ο γιατρός, έχω να φτιάσω και κεφτεδάκια...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Σώπα, καίμενη Μάρθα, ούφ, με ζάλισες πιά... Λές, λές, λές... και πού σουρθε τώρα να θυμηθής τα κεφτεδάκια! Τό κεφαλάκι μου... άχ... Τι να κάνω, ε;... τί να κάνω;... (ανακάθεται στο ντιβάνι).

ΜΑΡΘΑ

Πέσε, γίokka μου... κι' εγώ δέ μιλάω πιά... "Ήσυχασε, κι' απέ σαν έρτει ο γιατρός, θα σου φέρη καραμέλλες...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Όχι, όχι, δέ θέλω! Οί καραμέλλες του γιατρού είναι πικρές!... "Όχι, όχι... (ήσυχότερα) "Η γιαγιά πού είναι;...

ΜΑΡΘΑ

Τί τη θέλεις;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Νά μου πη παραμύθι...

ΜΑΡΘΑ

Δέν τη λυπάσαι, γριά γυναίκα και τυφλή;... Πλαγιάζει...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Κι' εγώ πλαγιάζω, μά έχω και πυρετό... Δέ με λυπάται;... "Έλα, τη γιαγιά... (έπιπτακτικά) τη θέλω!...

ΜΑΡΘΑ

Καλά, καλά, ήσυχασε... (προχωρεί προς την πόρτα της τραπεζαρίας και φεύγει) Κυρία!... Κυρία!...

ΣΚΗΝΗ Β'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ύστερα ΓΙΑΓΙΑ, ΜΑΡΘΑ

(Ο Γιαννάκης την παρακολουθεί ως πού γάνεται στο βάθος. Σηκώνεται. Φορεί ένα μακρό άσπρο νυχτικό, ξυπόλυτος. Σιγά-σιγά πλησιάζει το λαβομάνο).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Έδω τόβαλε... Μπά;... δυό μπουκαλάκια;... (Παίρνει το Potion Rivières και τó κούβει στο σιγτάρι· ετοιμάζεται να κούψη και τó μαύρο μπουκαλάκι, μ' ακούει βήματα. Τ' άφίνει στο λαβομάνο). Ού, έρχονται!... (Κλείνει βιαστικά τó σιγτάρι, τρέχει και κουνού-

λώνεται κάτω απ' την κουβέρτα. Βογγάει. Μπαίνει η Μάρθα, βασιτάει απ' τó μπράτσο τη Γιαγιά. Είναι τυφλή. Φοράει γυαλιά αναστομωμένα στο μέτωπο. Μπροστά της, στις φούστες της, μετεδένεται μια μαύρη γάτα.)

ΓΙΑΓΙΑ

Ψίνα!... Ψίνα!... άει στο καλό!... (τή σπρώχνει ελαφρά με τó μαστούνη πού κρατάει στο χέρι).

ΜΑΡΘΑ

(Καθίζει τη Γιαγιά σέ μια πολυθρόνιτσα δίπλα στο ντιβάνι). Παραμύθι θέλει... (φεύγει.)

«Ού! έρχονται!...» (Σελ. 98, στ. α'.)

ΓΙΑΓΙΑ (τρυφερά)

Τί έπαθε ο Γιαννάκης μου, τó καλό μου τó παλληκαράκι;... Πονάει τó κεφαλάκι του;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ναί, πολύ, πολύ, πολύ... Μά, γιαγούλα μου, τó ξέρεις εσύ τó γιατρικό, (τήν άγκυλιάζει) ένα παραμυθάκι; "Ένα τόσο δάκι μικρούτσικο παραμυθάκι, ε, γιαγιάκα;...

ΓΙΑΓΙΑ (γελαστά)

Γαλίφη!... "Όλο γλύκες μου είσαι σά θέλεις να πετύχης τίποτα, μασκα-ρατζίκο...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Ίδιο... μελομακάρονο, γιγγούλα!... Τί παραμύθι θα μου πής;...

ΓΙΑΓΙΑ (μισοτραγουδιστά, με κομμένη φωνή) Τί παραμύθι να σου πώ, πουλί μου, να σ' άρέσει;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Η Μάρθα τó λέει άλλιώς... «Τ τραγουδάκι να σου πώ...»

ΓΙΑΓΙΑ

Ναί, μά σ' δέ θέλεις τραγουδάκι, παραμύθι θέλεις... Λοιπόν άρχίζω... Κοιμησέρας τó άφεντιάς σας!...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (κάθεται εύχαριστημένος και τρίβει τα χεράκια του)

Τί καλά!... "Αν δέ μου πόναγε τ κεφάλι μου, θάμουνα περίφημα!... Τ Σταχτοπούτα θα μου πής, γιαγιά;...

("Η γάτα κουλουριάζεται μεταξύ τού Γιαννάκη και τής Γιαγιάς.)

ΓΙΑΓΙΑ

"Όχι. Θά σου πώ ένα παραμύθι χωρίς βασιλόπουλα και δράκους, ένα άληθινό, όμορφο παραμύθι. Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (τήν κόβει)

Ούφ, κι' αούτη η γάτα! Γκρρρ... γκρρρ... δέ μ' άφίνει ν' ακούσω Ψίτ!... Πιού-πιού!... (τή σπρώχνει πέφτει απ' τó ντιβάνι και φεύγει θυμωμένη).

ΓΙΑΓΙΑ

Τήν έσπρωξες κι' έπεσε, μά για τί;... Δέν έχουν κι' αούτά τά δύστυχα ψυχή;...

ΔΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ψυχή;... (συλλογίζεται). Βέβαια πρέπει νάχουν... Και πολλές ψυχές μάλιστα. «Έφτάψυχα» δέν τ λένε τά γατιά;...

ΓΙΑΓΙΑ (χαμογελάει)

Βλέπεις;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Δέν τήν ξαναπειράζω πιά, γιαγιά έλα, πές μου!...

ΓΙΑΓΙΑ

Μιά φορά κι' ένα καιρό, ήταν ένας πολύ φτωχός άνθρωπος. Μά τóσο φτωχός, πού δέν είχε να φάη καλά-καλά. Τό μεσημέρι όλο του φαί ήταν ένα κομμάτι μαύρο ψωμί.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ξερό, γιαγιά. θάπρεπε νάταν και ξερό, άφου τ'ανε τόσο φτωχός.

ΓΙΑΓΙΑ

"Εστω, ξερό. Μά μή με κόβεις... θά σου τó πώ...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Όχι, όχι πιά... Λέγε, γιαγιάκα. Γιατί μόλις σταματάς, τόπουπ! με ξαναπιάνει τó κεφάλι μου... "Αχ! Λοπόν, ένα κομμάτι ξερό ψωμί και άλλο;...

ΓΙΑΓΙΑ

Νά, και λίγο τυρί...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Τής Σβίτσερης, γιαγιά;...

ΓΙΑΓΙΑ

Κουταμάρες!... Πώς μπορεί να τρώ-

τυρί της Σβίτσερης, ένας φτωχός άνθρωπος;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Πού έτρωγε ξερό ψωμί, ε;...

ΓΙΑΓΙΑ

Βέβαια. Μά όλο θά με κόβης εσύ;...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

"Όχι, όχι πιά. Νά με κάψη η Παναγιά!...

ΓΙΑΓΙΑ

Πώ, πώ, τί λόγια είναι αούτά! Βάζουν όρκους τά καλά παιδιά; Και τέτοιους όρκους μάλιστα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Καλά, τότε... (με κομική έπισημότητα). Σου δίνω τó λόγο μου!...

ΓΙΑΓΙΑ (χαμογελάει)

Τώρα μάλιστα!... Λοιπόν: μία μέρα είχε πάει σ' ένα μακρινό έξοχικό έστιατόριο. "Όχι για να φάη ο δύστυχος, αλλά έτσι, για να μυρίση λιγάκι τά φαγητά και νάκούση τά γκαρσόνια. Χόρταινε αούτós με τίς μυρουδιές και τίς παραγγελίες: «"Αρνάκι της σουδάλας, ένα, μάλιστα!... Παστίτσο ένα στα δυό!... Ντομάτες γεμιστές τρία!...» Αούτός, κάτω απ' τó πλατάκι, έτρωγε τó ψωμάκι του και τó τυρί του, όταν ακούει καλ-πασμό αλόγων και βλέπει (μ' ένα περιεργό τόνο στή φωνή) βλέπει... (σά να μιλάει μόνη της) Τί περιεργό! "Από τότε πού εγώ δέ βλέπω πιά, μου φαίνεται παράξενο να υπάρχουν άνθρωποι πού μπορούν να δούν τά δέντρα, τά πουλιά και τά μερμίγια ακόμα. "Αλήθεια, πώς μπορούν να δούν ένα τόσο δά μικρούλι μερμυγάκι, όταν εγώ δέ βλέπω ένα μεγάλο (άνάλογο κίνηση) αλόγο πού περνά, η ένα...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (πού όσο μιλούσε η Γιαγιά ήταν έτοιμος να τήν διακόψη, μά κρατίσαν' τώρα τάποφασίζει)

Μά, γιαγιά;... Πού τó θυμήθηκες τώρα;...

ΓΙΑΓΙΑ

"Έχεις δίκιο... Κουταμάρες!... Μά γιατί, νομίζεις, μάς λένε έμάς τούς γέ-ρους «παλιμπαιδες»;... Γιατί είμαστε σά μικρά παιδάκια. Νά, πάλι παιδιά. Δέ βλέπεις;... "Εσύ κι' εγώ τά δύο άκρα "Η νύχτα κι' η αούγή. Κι' όμως αγαπιόμαστε και κάνουμε μία καλή συντροφιά μαζί, ψέμματα;... "Ας είναι... (μ' άλλο τόνο) Τό παραμύθι μάς τώρα! Πού είμαστε;... "Α, ναί, θυμήθηκα... Μέσα στάμαξι λοιπόν...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Πιού άμάξι, δέν είπες τίποτα γι' άμάξι. "Έλεγε (μυμείται τή φωνή της) «"Όταν άκούει... και βλέπει» νά, έτσι έλεγε, εκεί σταμάτησε...

ΓΙΑΓΙΑ (έξακολουθεί)

... "Όταν βλέπει ένα πλούσιο άμάξι, ψηλό, με δυό κάτασπρα άλογα... κι' έ-ναν άμαξά με στολή... Δέν τά πρό-φτασες, μικρούλη μου εσύ, αούτά τ' ά-

μάξια. Τί όμορφιά πού τήν είχανε!... "Όχι σάν τά τωρινά παλιοαυτοκίνητα!... ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (ψιθυριστά) Μά σ' δέν τάχεις... (σταματάει στενοχωρημένος).

ΓΙΑΓΙΑ

Δέν τάχω δει, θέλεις να πής; Μά όχι! Τά πρόφτασα κι' εγώ πριν χάσω τó φώς μου. "Ήσουν άγέννητος εσύ τότε. Μέσα λοιπόν σ' άμάξι, ήταν ένας κύριος. Σταμάτησε μπρός στο έστιατόριο,

φώναξε τó γκαρσόνι και τούφερε, εκεί σ' άμάξι πού καθόταν, διάφορα φαγητά. Τί ψητά, τί ψάρια, τί γλυκά...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (ψιθυριστά)

Κι' εγώ ήθελα γλυκά...

ΓΙΑΓΙΑ (έξακολουθεί)

"Ο φτωχούλης πού έτρωγε στή σκιά τού πλατάνου τó ψωμάκι του...

('Ακολουθεί)

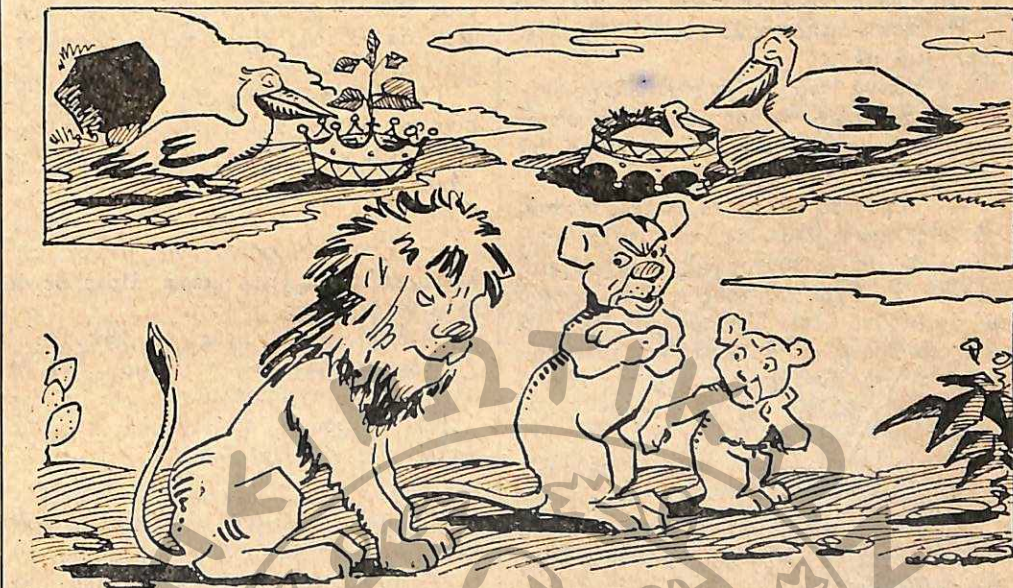
ΛΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ
(Τά στίχα τής τιδας)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θ'.

Πώς καταντούν καμιά φορά τά βασιλικά στέμματα!... Κοιτάξτε αούτό τó κακόμοιρο πού έπεσε σά χέρια ενός πρόστυχου πελεκάνου. Τί να τόκανε; Νά τó φορούσε; Ούτε τού έρχόταν στο κεφάλι, μά ούτε βασιλιάς ήταν ο Λουκιανός. Τό έβαλε λοιπόν χάμω, τó γέμισε χώμα και φύτεψε μέσα λουλούδια. Τόκανε δηλαδή γάστρα! "Αργότερα τόβαλε άνάποδα, τó γέμισε άχερα κι' έβαζε

μέσα τó παιδί του να κοιμάται. Τόκανε δηλαδή κούνια! Τί βεβήλωση! τί έερο-συλία!

Στό παλάτι όπότσο θηνοούσαν και δερνόνταν. "Ο,τι άλλο κι' αν έχαναν, δέν θά τούς ένοιαζε, βασιλιάδες θάταν πάντα. "Αλλά να χάσουν τó στέμμα;! "Ήταν δυστύχημα μεγάλο και φοβερό!

Τού κάκου έφαξαν παντού, τού κάκου έβαλαν τά πιστά τους ζώα να ψάξουν, μήπως βρούν τó σάιτι τού Λουκιανού. "Ο κακός πελεκάνος κατοικούσε σέ άγνωστο μέρος. Τό στέμμα δέν ξαναβρέθηκε. Κι' η βασιλική οικογένεια βυθίστηκε στή λύπη και στήν άπελπισία.

"Όταν ένας βασιλιάς χάσει τó στέμμα του, δέν άξίζει πιά περισσότερο από τόν τελευταίο υπήκοό του. "Ο "Οσκά ΙΘ' τόξερε αούτό καλά. Και συλλογιόταν: Πάει πιά! Δέν είμαι ούτε βασιλιάς, ούτε τίποτα!... "Ας είχα τó νού μου κι' άς μ'ήν άφρινα τó παιδί να παίξη με τó στέμμα μου σά νάταν κανένα τόπι!... Νά τώρα, τήν έπαθα. Τί θά κάμω; Πώς θά ζήσω; Οί υπήκοοί μου δέ θέλουν πιά ούτε να με ξέρουν!...

Κι' αλήθεια. Σ' όλο τó βασίλειο είχε μαθευτεί πώς ο "Οσκά είχε χάσει τó στέμμα του. Τά ζώα έπαφταν να σέβονται τόν παλιό τους βασιλιά, κανέναν δέν πήγαινε πιά να τού γυρέψη δικαιοσύνη, και σκέπτονταν σοβαρά να φέρουν άλλο βασιλιά άπέξω, πού νάχει στέμμα κι' έξουσία.

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΜΟΝΑΧΟΓΙΟΣ ΤΗΣ ΓΡΙΑ-ΚΑΛΗΣ

«Όλοι μακάριζαν την κυρά-Καλή για το μοναχογιό της.

— Νά σου ζήση, κερά! Προκομμένο παιδί!

— Ναί, καλός βγήκε — έλεγε μετρίο φρονα με τὰ χείλη της. Με τὸ μάτι της όμως έλεγε: «αὐτὸς εἶναι κι' ἄλλος δὲν εἶναι!...»

Παστρικὴ-παστρικὴ καὶ νοικοκυρεμένη πάντα, ἡ γριά-Καλή ἐβγαίνει στὴν πορτίτσα τῆς μεσημέρι κι' ἀπόβραδο, γιὰ νὰ γυναντέψῃ τὸ μονάκριβό της πού θὰ πρόδαινε ἀπ' τὴν πέρα ἄκρη τῆς γωνιάς τοῦ δρόμου.

Καθόνταν στὸ Ροδακίό τῆς παλιάς Ἀθήνας, τὸν καιρὸ πού τὴν εἶχαν ἀκόμα οἱ Τοῦρκοι...

Μιά μέρα, ὁ γιὸς της τῆς εἶπε πὼς θὰ μπῇ στὴ δούλεψη ἑνὸς πλούσιου καὶ σημαντικοῦ Ἀγᾶ.

Ἡ γριά ξεροκατάπιε καὶ δὲ μίλησε.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς καὶ τῆς λέει πάλι μιὰ μέρα:

— Μάννα! νὰ στείλῃς νὰ φέρῃς σπῆτι τὴν ξαδέρφη, νὰ σοῦ κάνῃ συντροφιά, γιὰτὶ ἐγὼ θὰ λείψω γιὰ λίγον καιρό· θὰ πάω με τὸν Ἀγᾶ στὴν Πόλη.

— Ἀφοῦ τὸ θέλει τὸ νιτερέσο σου, νὰ πᾶς, παιδί μου, με τὴν εὐχή μου. Ἐγὼ δὲ θέλω συντροφιά. Εἶμαι γερὴ ἀκόμα, κι' ἔχω καὶ τοὺς γειτόνους πού μ' ἀγαποῦνε ὅλοι. Ἄν τύχη, ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ, κι' ἀρρωστήσω, τότε φωνάζω ἢ τὴν ἀνιψιά μου, πού τῆς εἶπες, ἢ καμμιὰν ἄλλη. Δὲ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

— Νὰ μὴ λυπηθῇς, μάννα! θὰ γυρίσω γρήγορα.

— Μπᾶ! γιὰτὶ νὰ λυπηθῶ; ἀφοῦ φεύγεις γιὰ τὸ καλὸ σου καὶ με τόση εὐχαρίστηση...

Μόλις ὁ γιὸς τῆς βγήκ' ἔξω, αὐτὴ γονάτισε στὰ εἰκονίσματα κι' ἔχυσε δάκρυα πολλά.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Λάβαινε ταχτικά γράμματα ἀπ' τὸ γιό της, καὶ χρήματα καὶ δῶρα. Μὰ ὅπως τὰ λάβαινε, ἔτσι καὶ τᾶφινε. Τὴ νὰ τὰ κάμῃ τὰ χαρίσματα, σὰν ἔλειπ' ἐκεῖνος;

Στὸ τελευταῖο τοῦ γράμματος τῆς ἔγραφε:

«Ἐγὼ, μάννα μου, εἶναι καιρὸς τώρα πούφυγα ἀπ' τὴ δούλεψη τοῦ Ἀγᾶ. Κάνω δουλιές δικές μου. Ἀπόκτησα πολλά. Κάθουμαι σὲ μεγάλο σπῆτι· ἔχω δούλους καὶ δούλες, καὶ νιώθω πὼς εἶναι ντροπὴ ἢ μάννα μου νὰ κάθεται σὲ μιὰ χαμοκέλλα καταμόναχῃ. Νᾶρθῃς κοντά μου. Ἀμὰ τῆσφασίσης, νὰ μοῦ τὸ γράψῃς, κι' ἐγὼ θὰ στείλῳ ἀνθρώπους νὰ σὲ πάρουν καὶ νὰ σὲ προσέχουν σὰν τὰ μάτια τους.»

Τὸ σκέφτηκ' ἔτσι, τὸ σκέφτηκε ἀλλοῦς ἢ γριά... Στὰ τελευταῖα εἶπε: «Ἄς πάω γιὰ λίγο. Ἔτσι ἐλπίζω κιόλας στὸ Θεό, πὼς θὰ τὸν καταφέρω νὰ γυρίσουμε μαζί. Τί ὠφελεῖ τὸ βίος σὲ ξένο μέρος;... Ἄν γυρίσῃ στὸν τόπο μας πλούσιος καὶ τιμημένος, κι' ἐγὼ θὰ πεθάνω εὐχαριστημένη, κι' αὐτοῦν θὰ βουίξῃ τὸνομά του καὶ θὰ σκάσουν οἱ κρυφοὶ ὀχτροί μας· γιὰτὶ στὰ φανερά δὲν ἔχουμε κανένα. Προσκυνᾷ κιόλας καὶ στὴν Ἀγιά Σοφιά, κι' ἄς τὴν ἔχουνε κι' οἱ Τοῦρκοι...»

Ἐφτας' ἡ γριά στὴν Πόλη. Ὁ γιὸς τῆς δὲν ἤξερε πᾶ τί νὰ τῆς πρωτοκάνῃ. Χωμένη σ' ἕνα μαλακὸ καναπέ, τυλιγμένη με μιὰ πλούσια σαμουρόγωνα, εἶχε καὶ τοῦ πλουτοῦ τὸ γάλα. Μὰ τὴ βασάνιζε μιὰ ὑποψία· μιὰ κρυφὴ τρομάρα εἶχε στὴν καρδιά... Ὅ,τι ἔδλεπε γύρω της, ἦταν τούρκικο... Ρωτοῦσε με τρόπο, μὰ ὅλοι ἔστεκαν σὰ μουδιασμένοι· ὅλο καὶ μασσοῦσαν τὰ λόγια τους. Σὰ νὰ φοβόνταν νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια, σὰ νὰ τοὺς εἶχαν πεῖ: «προσέξτε, γιὰτὶ ἀλλήμονό σας!...»

Τὸ πῆρε πιά ἀπόφαση. Ἐτρωγε, ἐπινε, κοιμότανε καὶ περίμενε πότε θάρθῃ ἢ ὦρα νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της γιὰ πάντα.

— Ἐνα παράπονο ἔχω, μάννα, τῆς λέει ὁ γιὸς τῆς μιὰ μέρα. Ποτὲ δὲ σὲ εἶδα νὰ γελάσῃς.

— Μπᾶ, μετὰ χαρᾶς σου, ἀκούς;... γιὰτὶ νὰ μὴ γελάσω, παιδί μου, πού σὲ βλέπω ἔτσι εὐχαριστημένο;

Καὶ σοῦφρωσε τὰ μάγουλά της, τάχατες πὼς χαμογελοῦσε.

Μιὰ μέρα πάλι τῆς λέει καταχαρούμενος:

— Αὔριο, μάννα μου, θὰ μοῦ γίνῃ ἕνα μεγάλο καλὸ... Τί θὲς ἀπὸ μένα; Πὲς καὶ θὰ γίνῃ.

— Νὰ πάμε στὸν τόπο μας· νὰ πάμε στὴν Ἀθήνα! Καλὴ ἔναι κι' ἡ Πόλη, δὲ σοῦ λέω, μὰ καὶ τὸ Ροδακίό, πού ἐκεῖ γεννήθηκα, παντρέφτηκα, σ' ἀνάστησα...

— Καλά, καλά! Σύχασε, θάρθῃ καὶ μέρα πού θὰ φύγουμε. Τώρα δὲ μπορῶ ἀκόμα νὰ ξεκάμω... Θέλεις τὴ ζημιά μου;...

— Μπᾶ, Θεὸς νὰ φυλάξῃ!... Καλὰ ἔμαι καὶ δῶ, παιδάκι μου.

Ἐημέρωσε κι' ἡ αὐρινή. Μεγάλῃ φασαρία στὸ σπῆτι. Κοντὰ τὸ μεσημέρι, σὰ μιὰ βουὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μακριά...

Οἱ δοῦλοι μπαινοβγαίνουν τώρα, τρέχουν. πέφτει ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν προθυμία.

Τὴ γριά τὴν ἔξωσαν τὰ φίδια.

Τώρα ἡ βουὴ ἀκούεται κάτω ἀπ' τὰ παραθύρια τους.

Μιὰ σκλάβα δὲ βόταξε. Τρέχει καὶ γονατίζει μπρὸς τὴν γριά.

— Σήκω, κερά μου!... πρόβαλ' ἀπ' τὸ παραθύρι νὰ δῇς τὸν ἀφέντη, τὸ γιό σου, πού τὸν φέρνει κόσμος καὶ ντουναῖς... Ἐγίνηκε Πασσάς!

Κι' ἡ γριά, κουνώντας τὸ κεφάλι της, με πικρὸ χαμόγελο, καὶ σὰ νᾶκουσε κάτι πού τὸ περίμενε:

— Τί νὰ σηκωθῶ, καῖμένη, νὰ ἰδῶ! Μήπως μοῦ τὸν φέρνουν Δεσπότη;...

Κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσ' τὰ χέρια της ἀπὸ ντροπὴ καὶ λύπη.

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

Ἐνας φουκαρὰς - Ρωμῖος λένε - παρουσιάστηκε στὸ διευθυντὴ ἑνὸς ἐργοστάσιου πού ἔκανε πυρεῖα, καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐχω νὰ σᾶς ὑποδείξω ἕναν ἀπλούστατο τρόπο νὰ διπλασιάσετε τὴν κατανάλωση τῶν σπέρτων σας καὶ νὰ κερδίζετε τὰ διπλά, χωρὶς τὸ ἐλάχιστο ἔξοδο. Πόσα μοῦ δίνετε;

— Πόσα θέλετε; ρώτησε χαμογελώντας ὁ ἐργοστασιάρχης, πού κατὰλαβε ἀμέσως· με τί ἀνθρώπο εἶχε νὰ κάνῃ.

— Θέλω προκαταβολικά τὰ μισὰ ἀπὸ τὸ κέρδος ἑνὸς χρόνου.

— Μάλιστα. Πῆτε μας τὸν τρόπο σας, νὰ ἰδοῦμε.

— Ἰδοῦ, κύριέ μου. Πάρτε, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ κουτί με τὰ σπέρτα καὶ ἀνοίξτε το. Θὰ ἰδῇτε.

Ὁ ἐργοστασιάρχης πῆρε τὸ κουτί, τὸ ἀνοίξε καὶ... ὅλα σχεδὸν τὰ σπέρτα πού εἶχε μέσῃ, χύθηκαν χάμω.

— Μπᾶ! ἔκαμε· τὸ ἀκέπαστο κουτί με τὰ σπέρτα τόχατε βάλει ἀνάποδα μέσα στὴ θήκη του. Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος σας;

— Αὐτὸς εἶναι! ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιχειρηματίας. Ἔτσι θὰ βάζετε καὶ σεῖς ὅλα τὰ σκέπαστα κουτιά μέσ' στὴς θήκες τους: ἀνάποδα. Ὁ πελάτης, φυσικά, ἀνύποπτος, θὰ τᾶνοιγῇ ἴσια, ὅπως πάντα, θὰ τοῦ χύνονται τοῦλάχιστο τὰ μισὰ σπέρτα, θὰ βυρίεται νὰ τὰ μαζέψῃ, — ἂν εἶναι μάλιστα στὸ δρόμο, — τὸ κουτί θὰ τοῦ τελειώγῃ γρήγορα καὶ θὰ ἀναγκάζεται νὰγοράξῃ ἄλλο. Δὲν διπλασιάζεται λοιπὸν ἡ κατανάλωση καὶ τὸ κέρδος; Καὶ δὲν εἶναι τὸ ἀπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου;

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει τί ἀποκρίθηκε ὁ ἐργοστασιάρχης στὸν πρωτότυπο ἐπιχειρηματία. Τὸ μόνο βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ πρότασις αὐτὴ ἔμεινε ἱστορική.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEECHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Πρέπει νὰ προσθέσουμε, ὅτι ὁ Σάμ με τὴν κυρά-Χλόη εἶχε πάντα μιὰ μικρὴ ψυχρότητα. Σήμερα ὅμως, ὁ Σάμ μπῆκε στὴν κουζίνα με ὕψος μισοκακόμοιρο, σὰν ἄνθρωπος πού εἶχε ὑποφέρει ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ περίμενε νὰ τιμπῇσιν κάτι τὴν γιὰ νὰ συνέλθει.

Ἡ κυρά-Χλόη ἦταν πονετικὰ καὶ τὸ τέχνασμα τοῦ Σάμ πέτυχε στὴν ἐντέλεια. Ἡ μαγειρίσσα τὸν περιποιήθηκε πολὺ καὶ τοῦδωσε τοὺς καλύτερους μεζέδες. Ἀφοῦ ἔφαγαν λοιπὸν καλὰ κι' οἱ δυὸ ἡρώες τῆς ἡμέρας, ὁ Σάμ ἄρχισε νὰ διηγῇτὰ τίς περιπέτειές του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὅπου βλέπομε ὅτι κι' οἱ γερουσιασταὶ δὲν παύουν νὰ εἶναι ἄνθρωποι!

Λαμπρὴ φωτιὰ φώτιζε τὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ γερουσιαστὴς Μπίρδ ἐτοιμαζόταν νὰ βγάλῃ τίς μπόττες του καὶ νὰ φορέσῃ τίς παντούφλες, πού τοῦ εἶχε κεντήσῃ ἡ γυναῖκα του στὴν περσινὴ σύνοδο τῆς γερουσίας. Στὸ τραπέζι ἐλαμπε ἡ τσαγιέρα με τὰ φλιτζάνια κι' ἡ κυρία Μπίρδ, ζωντανὴ εἰκόνα τῆς εὐτυχίας, ἐτοίμαζε τὸ τραπέζι, μαλώνοντας κάθε τόσο τ' ἀνήσυχα παιδάκια της, πού γελοῦσαν κι' ἐπαίζαν τριγύρω της σὰ γατάκια.

— Πῶς χαίρομαι, εἶπε στὸν ἄντρα της, πού ἦρθες ἀπόψε κοντά μας.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε κεῖνος, ἦρθα νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι, γιὰτὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ κεφάλι μου πάει νὰ σπάσῃ. Ἀ, τί φοβερὴ δουλιὰ κι' αὐτὴ, νὰ φτιάχνεις νόμους!

— Μὰ ἦταν τίποτα τόσο σπουδαῖο στὴν «Ἡμερησία Διάταξι»; ρώτησε ἡ κυρία, σερβίροντας τὸ τσάι.

Ἦταν ἀσυνείηστο πρᾶγμα ν' ἀνακατῶνεται στὶς δουλιές τοῦ Κοινοβουλίου ἢ κυρία Μπίρδ, πού δὲν τὴν ἔνοιαζε ποτὲ γιὰ τίποτα ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπιτικό της. Γιατὸ ὁ γερουσιαστὴς, κάπως ἑσφαινωμένος, τῆς ἀπάντησε:

— Τίποτα σπουδαῖο.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς ψηφίστηκε νόμος, πού ἀπαγορεύει νὰ βοηθάει κανεὶς τοὺς μαύρους πού τυχαίνει νὰ περνοῦν ἀπὸ δῶ; Μοῦ φαίνεται πὼς τέτοιος νόμος δὲν θὰ ἦταν καθόλου χριστιανικός.

— Μπᾶ! Βλέπω, Μαρία, ὅτι ἄρχισες ν' ἀνακατῶνεται καὶ στὴν πολιτική.

— Ἐγὼ; Δὲν δίνω πεντάρα γιὰ τὴν πολιτική σας! Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ νόμος μοῦ φαίνεται ἀδικος κι' ἀπάνθρωπος. Καὶ πιστεύω πὼς δὲν τὸν ψηφίσατε.

— Ψηφίστηκε ἕνας νόμος, πού ἀπαγορεύει νὰ βοηθοῦμε σκλάβους πού ἔχουν φύγει κρυφὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία Κέντουκυ. Φαίνεται πὼς ἔκαναν ἐδῶ

οἱ ἄνθρωποι πολλὰ ψυχικά κι' οἱ γείτονές μας θύμωσαν κι' ἀπαίτησαν νὰ ψηφιστεῖ αὐτὸς ὁ νόμος. Ἦταν λοιπὸν καὶ λογικὸ καὶ δίκαιο νὰ ψηφιστεῖ.

— Καὶ τί νόμος εἶν' αὐτός; Ποιὸς μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ δώσω ἀσυλό στὰ φτωχὰ αὐτὰ πλάσματα, νὰ τοὺς δώσω ἕνα κομμάτι ψωμί κι' ἕνα ρούχο νὰ ντυθοῦν;

— Θὰ σ' ἐμποδίσῃ στὸ ἐξῆς ὁ νόμος, γιὰτὶ ἔτσι θὰ βοηθοῦσε τὴ φυγὴ τους. Κι' αὐτὸ ἀκριβὲς ἀπαγορεύεται.

Ἡ κυρία Μπίρδ ἦταν μιὰ δειλὴ καὶ καλόκαρδη γυναῖκα. Ἐνα σκυλάκι νὰ γαύγιζε, τὴν τρώαζε. Ὁ ἄντρας καὶ τὰ παιδιὰ της ἦταν ὀλόκληρος ὁ κόσμος της, καὶ βασιλεῦσε ἐκεῖ μέσα ὅχι με τὴν ἐπιβολὴ ἀλλὰ με τὴν καλοσύνη της.

Ἐνα πρᾶγμα ὅμως τὴν ἀγρίευε.

Δὲν μπορούσε νὰ ἰδεῖ κάτι, πού νὰ μοιάζῃ με σκληρότητα ἢ ἀπονία, γιὰτὶ ἀμέσως ἄναθε καὶ κόρωνε καὶ γινόταν ἀγνώριστη. Τὰ παιδιὰ της θυμοῦνται πάντα μιὰ σκληρὴ τιμωρία πού τοὺς ἔβαλε ἡ μητέρα τους, ὅταν κάποτε εἶχαν πετροβολῇσιν ἀσπλαχνα ἕνα ἄρρωστο γατάκι.

— Τὰ πόδια μου ἔχουν ἀκόμη σημάδια, ἔλεγε ὁ Μπίλλυ, ὅταν μιλοῦσε γι' αὐτὴ τὴν τιμωρία. Ἡ μητέρα μου μ' ἐπίασε μ' ἕνα καμτσάκι στὸ χέρι καὶ μοῦδωσε, μοῦδωσε... Ὑστερα μ' ἔστειλε νὰ κοιμηθῶ νηστικός... Ἀ, σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι ἀπὸ τότε δὲν ξαναχτύπησα γατί.

Καθὼς ἀκούσε τὴν ἐξήγησιν πού τῆς ἔδωσε ὁ ἄντρας της γιὰ τὸ νόμο, ἡ κυρία Μπίρδ σηκώθηκε κόκκινη κόκκινη καὶ τὸν ρώτησε:

— Στὸ Θεό σου, Τζῶν, ἔχεις τὴν ἰδέα ὅτι αὐτὸς ὁ νόμος εἶναι δίκαιος;

— Μὰ ἐσύ, ἂν σοῦ πῶ ναί, θὰ μὲ σκοτώσεις ὀρισμένως!

— Ὅστε τὸν βρίσκεῖς σωστὸ καὶ σὺ; Ντροπὴ, Τζῶν, ντροπὴ! Κακόμοιρα πλάσματα, χωρὶς σπῆτι, χωρὶς ψωμί!

Εἶναι νόμος σκληρὸς καὶ ἀδικος αὐτός κι' ἐγὼ θὰ τὸν παραδίδω εὐθὺς μόλις μοῦ τύχει εὐκαιρία. Ὁραῖα καταντήσαμε τώρα, νὰ μὴ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ δώσω ἕνα πιάτο ζεστὴ σούπα κι' ἕνα στρώμα στὰ πεινασμένα αὐτὰ πλάσματα, πού σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ ἄλλο δὲν κάνουν παρὰ νὰ δουλεύουν καὶ νὰ ξυλοκοποῦνται σὰν τὰ σκυλιὰ! Πὲς πὼς μιὰ ἔρημη σκλάβα ἔρχεται ἕνα βράδυ με βροχὴ κι' ἄερα καὶ χτυπᾷ τὴν πόρτα μας. Τί θὰ μοῦ πῆς; Ὅτι πρέπει νὰ τὴ διώξω, γιὰτὶ τὸ λέει ὁ νόμος;

— Βέβαια θὰ εἶναι σκληρὸ αὐτὸ τὸ καθήκον, πάντα ὅμως εἶναι καθήκον νὰ

ὁπακοῦει κανεὶς στοὺς νόμους, ἀποκρίθηκε μελαγχολικά ὁ κύριος Μπίρδ.

— Μὴν τὸ λές καθήκον αὐτό! Ἄν θέλουν νὰ μὴ τοὺς φεύγουν οἱ σκλάβοι τους, ἄς τοὺς μεταχειρίζονται καλὰ, σὰν ἀνθρώπους. Ἄν εἶχα ἐγὼ σκλάβους (ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴν ἔχω ποτέ!) δὲ θὰ μοῦφευγε κανένας. Ὅταν περνοῦν καλὰ, δὲ φεύγουν. Κι' ὅταν φεύγουν, τραβοῦνε μαρτύρια ἀπὸ τὴν πείνα, τὸ κρύο, τὴ βροχὴ. Τώρα θὰ τοὺς κυνηγοῦμε καὶ μεῖς; Ἀ, αὐτὸ δὲ θὰ τὸ κάνω ποτέ, ἄς εἶναι μάρτυς μου ὁ Θεός!

— Μὰ στάσου νὰ μιλήσουμε λογικά, ἀγαπητή μου.

— Περιττό, Τζῶν. Σεῖς οἱ πολιτικοὶ ξέρετε νὰ λέτε τὴ μέρα νύχτα καὶ τὴ νύχτα μέρα. Ἀλλὰ στὸ βάθος εἶμαι σίγουρη ὅτι σιχαίνεσαι καὶ σὺ αὐτὸ τὸ νόμο, ὅπως κι' ἐγὼ.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, ὁ γέρο Κούτζος, μαῦρος ἀφοσιωμένος ἀπὸ χρόνια στὴν ὑπηρεσία τοῦ σπιτιοῦ, πρόβαλε τὸ κεφάλι του στὴν πόρτα.

— Μπορεῖ ἡ κυρία νὰ περάσῃ στὴν κουζίνα;

Ὁ γερουσιαστὴς εἶδε με ἀνακούφιση τὴ γυναῖκα του νὰ τρέχει στὴν κουζίνα, καὶ ξεπλώθηκε ἀναπαυτικά στὴν πολυθρόνα του γιὰ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα.

Ἀλλὰ σὲ λίγο, ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του ἀκούστηκε καὶ πάλι:

— Τζῶν, Τζῶν, ἔλα δῶ, σὲ παρακαλῶ!

Ἀφῆσε τὴν ἐφημερίδα του καί, καθὼς μπῆκε στὴν κουζίνα, ἀντίκρυς ἕνα θέαμα, πού τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Μιὰ νέα καὶ λεπτὴ γυναῖκα ἦταν ξεπλωμένη λιπόθυμη σὲ δυὸ καρέκλες. Τὰ φορέματά της ἦταν κουρελιασμένα, τὰ πόδια της πληγωμένα καὶ γεμάτα αἷματα. Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά της φαινόταν πὼς ἀνῆκε στὴ φυλὴ τῶν σκλάβων, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τὴ θλιμμένη ὁμορφίαν τοῦ προσώπου της.

Ἡ συγκίνησις ἐμπόδιζε τὸν κύριο Μπίρδ νὰ βγάλῃ μιὰ λέξη. Ἡ γυναῖκα του κι' ἡ Ντίνα, ἡ μαῦρη μαγείρισσά τους, πολεμοῦσαν νὰ συνεφέρουν τὴν ξένη, ἐνῷ ὁ γέρο-Κούτζος εἶχε πάρει τὸ παιδάκι, τοῦδγαλε τὰ παπούτσια καὶ πολεμοῦσε νὰ τοῦ ζεστάνει τὰ πόδια πού ἦταν παγωμένα.

— Τὴν κακομοῖρα! ἔλεγε ἡ Ντίνα με συμπόνια. Φαίνεται πὼς τὴν πείραξε ἢ ζέστη. Ὅταν μπῆκε μέσα, ἦταν ἀρκετὰ καλὰ. Μὲ ρώτηρε ἂν μπορούσε νὰ ζεσταθεῖ λιγάκι, καὶ κεί πού τὴ ρωτοῦσα νὰ μάθω ποιά ἦταν, ξαφνικά λιγοθύμησε...

— Δυστυχισμένο πλάσμα! ψιθύριζε ἡ κυρία Μπίρδ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ξένη ἀνοίξε τὰ μάτια της κι' ἔρριξε γύρω της ἕνα τρομαγμένο βλέμμα. Ξαφνικά ἐκφράσει φρι-

χτής αγωνίας φάνηκε στο πρόσωπό της, ανασηκώθηκε μονομιάς και ρώτησε:

— Χάρρυ! Χάρρυ μου! Μοῦ τὸν πήραν;

Τὸ παιδάκι πήδησε ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ Κούτζου, ἔτρεξε στὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὰ χεράκια του.

— Ἀχ, κυρία, εἶπε ἡ μάνα στὴν κυρία Μπίρδ, προστατέψτε το καὶ μὴν ἀφίσετε νὰ μοῦ τὸ πάρουν.

— Κανείς δὲ μπορεῖ νὰ σὰς πειράξει ἐδῶ μέσα, εἶπε μὲ καλοσύνη ἡ κυρία Μπίρδ. Μὴ φοβάστε τίποτα!

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς τὸ πληρώσει! εἶπε ἡ δυστυχισμένη σκλάβα, καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό της, ἐνῶ τὸ μικρὸ πολεμοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσει.

Σὲ λίγην ὥρα ἡσύχασε. Ἐστρωσαν ἕνα πρόκλη στρώμα πλατὺ στὴ φωτιά κι' ἀμέσως τὴν πήρε ἕνας βαθὺς ὕπνος, κι' αὐτὴ καὶ τὸ παιδάκι της, ποὺ τὸ σφιγγε πάντα στὴν ἀγκαλιά της.

— Ποιὰ νὰ εἶναι ἄραγε; εἶπε ὁ κύριος Μπίρδ ὅταν γύρισε μαζί με τὴ γυναῖκα του στὸ δωμάτιο.

— Ὅταν ξυπνήσει, θὰ τὴ ρωτήσουμε, ἀπάντησε ἡ κυρία Μπίρδ.

— Δὲν τὴς δίνεις νὰ φορέσει τίποτα δικό σου;

Ἡ καλὴ γυναῖκα χαμογέλασε εὐχαριστημένη.

— Θὰ ἴδουμε, εἶπε.

— Στάσου, δὲν τὴς δίνεις ἐκεῖνο τὸ παλιὸ παλτό, ποὺ μοῦ ρίχνεις, ὅταν κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι; Φαίνεται πὼς δὲν ἔχει ρούχα ἡ δυστυχισμένη.

Ἀργότερα μπῆκε ἡ Ντίνα κι' εἶπε ὅτι ἡ ξένη ξύπνησε κι' ἤθελε νὰ μιλήσει στὴν Κυρία.

Ὁ κύριος κι' ἡ κυρία Μπίρδ, μαζί με τὰ δυὸ μεγαλύτερα παιδιά τους (γιατί τὰ μικρότερα εἶχαν πλαγιάσει σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ) πήγαν στὴν κουζίνα. Ἡ ξένη εἶχε καθήσει πλατὺ στὴ φωτιά καὶ κοίταζε ἀμίλητη καὶ θλιμμένη τὶς φλόγες.

— Μὲ θέλετε τίποτα; ρώτησε στοργικὰ ἡ καλὴ κυρία. Εἰστε καλύτερα τώρα;

Ἐνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησή. Ἡ σκλάβα ὅμως σήκωσε τὰ μάτια καὶ τὰ στῆλωσε στὴν κυρία Μπίρδ μὲ ἑκφραση τέτοιος θλίψης καὶ ἱκεσίας, ὥστε ἡ καλὴ γυναῖκα αἰσθάνθηκε ὅτι τὰ μάτια της θάμπωναν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Μὴ φοβάσαι, μὴ φοβάσαι, κόρη μου, εἶπε. Πῆς μου ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καὶ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γιὰ σένα.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Κέντουκ.

— Πότε ἦρθατε; ρώτησε ὁ κύριος Μπίρδ, ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὴν ἀνακρίνει.

— Ἀπόψε.

— Πὼς περάσατε τὸ ποτάμι;

— Πάνω στοὺς πάγους.

— Πάνω στοὺς πάγους! ἔκαμναν ὅλοι κατάπληκτοι.

— Ναι, ἀποκρίθηκε σιγὰ-σιγὰ, ὁ Θεὸς μὲ βοήθησε καὶ πέρασα πάνω στοὺς πάγους. Δὲ μποροῦσα νὰ κάμω ἄλλοιως, γιατί μὲ κυνηγοῦσαν καὶ δὲν εἶχα ἄλλο δρόμο.

— Εἰσαι σκλάβα;

— Ναι, κύριε, ἀνῆκω σ' ἕναν κτηματία στὸ Κέντουκ.

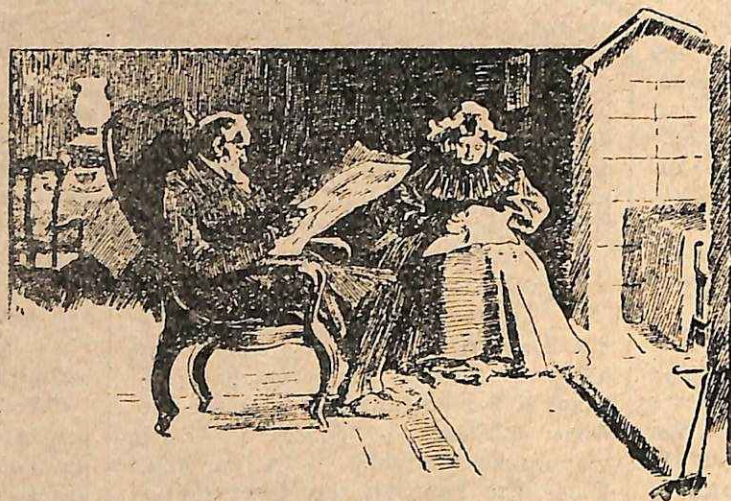
— Σὲ κακομεταχειρίζονται;

— Κάθε ἄλλο. Ἦταν πολὺ καλὸς κι' ἡ κυρία μου εἶχε χρυσὴ καρδιά.

— Γιατί λοιπὸν σηκώθηκες κι' ἔφυγες, καὶ πέρασες τόσοις κινδύνους;

Ἡ σκλάβα ἔριξε μιὰ ματιά στὴν κυρία Μπίρδ καὶ τὴν εἶδε ποὺ πενθοῦσε.

— Κυρία, εἶπε ξαφνικὰ, βλέπω ὅτι φο-

«Ἦλθα νὰ ξεκουραστώ λιγάκι, ἀποκρίθηκε ὁ γερούσιαστής.»
(Σελ. 101, στ. α'.)

ρεῖτε μαῦρα... ἔχετε χάσει κανένα παιδί;

Ἡ ἀπόροπτη αὐτὴ ἐρώτησή ἀνοίγε μιὰ πρόσφατη πληγή. Γιατί υἱὸς λίγος μῆνες εἶχαν περάσει ἀφ' ὅπου ἕνα ἀγαπητὸν πημένον παιδάκι εἶχε κλείσει τὰ μάτια του γιὰ πάντα. Ὁ κύριος Μπίρδ γύρισε κατὰ τὸ παράθυρο, κι' ἡ κυρία ἀφησε τὰ δάκρυά της νὰ κυλίσουν.

— Ὅταν μπόρεσε νὰ μιλήσει, εἶπε:

— Γιατί μοῦ τὸ ρωτᾶς αὐτό, κόρη μου; Ναι, ἔχασα ἕνα παιδάκι.

— Τότε θὰ μὲ καταλάβετε. Ἐχω χάσει καὶ γὼ δυὸ, κοντὰ-κοντὰ. Δὲ μοῦ μένει παρὰ μόνο αὐτό. Δὲν πέρασε νόχτα ποὺ νὰ μὴν κοιμηθεῖ στὴν ἀγκαλιά μου. Αὐτὸ εἶναι ἡ ζωὴ μου, ἡ παρηγοριά μου, νύχτα καὶ μέρα. Λοιπὸν, κυρία μου, ἤθελαν νὰ μοῦ τὸ ἀρπάξουν γιὰ νὰ τὸ πουλήσουν, ἀκούτε; νὰ μοῦ τὸ πουλήσουν στὰ Νότια, κυρία μου, μοναχό, μοναχοῦλή του! Ἐνα παιδάκι, τ' ἀγγελούδι μου, ποὺ δὲν ἔμεινε σιγμὴ μακριὰ ἀπὸ τὴν μητέρα του. Νὰ τὸ ἀρπάξουν μοναχό καὶ νὰ τὸ στείλουν ἕνας

Θεὸς ξέρεי ποῦ!... Ἐ, δὲ μποροῦσα νὰ τὸ βαστάξω αὐτό, κυρία! Ἦξερα ὅτι ἂν μοῦ τῶπερναν, θὰ πέθαινα. Ὅταν ἔμαθα λοιπὸν πὼς ὑπογράψανε τὰ χαρτιά, τὸ πήρα κι' ἔφυγα κρυφὰ τὴ νύχτα. Μὲ κυνήγησαν, κόντευαν νὰ μὲ φτάσουν. Βρήκα μπροστὰ μου τὸ ποτάμι, πήδησα πάνω στοὺς πάγους καὶ γλύτωσα. Θυμοῦμαι πὼς κάποιοις βρέθηκε στὴν ὄχθη καὶ μοῦδωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ μὲ βοηθήσει.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα δὲν ἔκλαιγε πιά, γιατί τὰ μάτια της εἶχαν στερέψει. Ὅλοι ὅμως ὄσοι τὴν ἄκουγαν γύρω-γύρω ἦταν δακρυσμένοι.

Τὰ δυὸ παιδάκια, ἀφοῦ ἐφάξαν τοῦ κάκου στὶς τσέπες τους γιὰ νὰ βροῦν αὐτὰ τὰ μαντήλια ποὺ οἱ μητέρες τὰ βάζουν πάντοτε ἐκεῖ, ἀλλὰ ποὺ δὲν βρίσκονται ποτέ, πήγαν στὸ τέλος κοντὰ στὴν μητέρα τους καὶ σκούπιζαν ἀπαρηγόρητα τὰ δάκρυά τους στὸ φόρεμά της.

Ἡ ἴδια ἡ κυρία Μπίρδ σκούπιζε τὰ δάκρυά της μὲ τὸ μαντήλι της, κι' Ντίνα ἄφινε κάθε τόσο ἐπιφωνήματα: «Θεέ μου, βάλε τὸ χέρι σου!»

Ὁ γέρο Κούτζος ἔτριβε τὰ μάτια του μὲ τὴν ἀνάποδη τῶν μανικιών του, καὶ τέλος ὁ κύριος Μπίρδ, ποὺ σὰν ἄνθρωπος μὲ ἐπίσημο ἀξίωμα δὲν μποροῦσε νὰ κλαίει, εἶχε τραβηχτεῖ κατὰ τὸ παράθυρο κι' ἔκανε πὼς σκούπιζε τὰ γυαλιά του μὲ τὸ μαντήλι του. Ξαφνικὰ ὅμως γύρισε καὶ ρώτησε τὴ σκλάβαν:

— Καὶ πὼς λὲς πὼς ἦταν καλὸς ὁ κύριός σου, ἀφοῦ σοῦ πούλησε τὸ παιδί σου;

— Καλὸς ἦταν καὶ τὸ ξαναλέω. Μὰ δὲ μποροῦσε νὰ

κάνει ἄλλοιως. Χρωστοῦσε χρήματα καὶ βρισκόταν στὰ χεῖρα ἐνὸς ἐμπόρου σκλάβων, ποὺ ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ τοῦ πουλήσουν τὸ παιδί μου. Τ' ἄκουσα ποὺ τῶλεγε ὁ κύριος στὴν κυρία μου. Τὰ χαρτιά ἦταν ἔτοιμα, δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως. Τότε λοιπὸν πήρα καὶ γὼ τὸ παιδί μου κι' ἔφυγα. Ὅθι πέθαινα ἂν μοῦ τῶπερναν, γιατί ἄλλο ἂν αὐτὸ δὲν ἔχω!...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Τόσα φλογάτα ρόδα στὸ πανέρι
ἀς εἶν' εὐλογημένο αὐτὸ τὸ χέρι,
ποὺ τᾶχει τόσο ἐγκάρδια προσφέρει.

Τὸ σπῆτι ἔχει σὰν κήπος λουλουδίσαι.
Ρόδα φερμένα ἀπ' τὸ νοτιά, ἀπ' τὴ δύση,
τὶς χροὺν γεμίσει, τὶς χροὺν πλημμυρίσει.

Πόσο βαθιὰ ταράζουνε τὰ φρένα!
Σκῶβουν τὰ μάτια χάρω σαστισμένα,
στέκουν τὰ λόγια ἀκίνητα, ὁλοένα

Γλυστοῦν οἱ στοχασμοὶ καὶ σὰν τ' Ἀπρίλη
τὸν ἥλιο ὅλ' ἀχνοφέγγουνε τὰ χεῖλη.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Μυθιστόρημα ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πολὺ ἀσχημὴ ἦταν ἡ ἐμπνευση τοῦ κ. Ντεντεβίξ νὰ σὰς προτείνῃ τὸ ταξίδι αὐτό, συλλογιζόταν. Εἶναι ὅμως καὶ δικό μου λάθος. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ μὴ δεχθῶ τὴν πρότασή του. Μποροῦσα ὅμως νὰ μαντέψω, πὼς ὅμα τὴ δεχόμουν, θὰ καταδικάζα τὸν ἑαυτό μου καὶ τὰ παιδιά του στὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἀσιτία κι' ἀπ' τὸ κρύο, ἐπάνω σ' ἕνα παγοβουνὶ τοῦ Βορείου Παγωμένου Ὠκεανοῦ.

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ὑθὼν ἔκανε τὴν παρὰ τὴν ὁμύληση, πὼς ἡ ὁμύληση εἶδεινε πὼς εἶχε σκοπὸ νὰ σκορπισθῇ ὁλότελα.

— Κοιτάξτε, κύριε. Νὰ ὁ ἥλιος ποὺ τρυπάει τὴν ὁμύληση. Ὁλος ὁ οὐρανὸς καθαρίζει.

— Βλέπω, βλέπω, εἶπε ὁ παιδαγωγός, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀναυδὸ εἶναι γιὰ νὰ χαροῦμαι ἢ γιὰ νὰ κλαίμε. Ἀκούστε!

Ἀλήθεια, ἀπ' ὅλες τὶς ἄκρες τοῦ ὁγκόπαχου ἀκούγονταν τριξίματα. Τὸ παγοβουνὶ κινδύνευε νὰ διαλυθῇ ὁλόκληρο σὲ ἄπειρα κομματάκια. Καὶ νὰ ποῦ ὁ ἄμοιρος κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεωμένος, πειναλὸς, ξεπαγιασμένος, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸν πυρετό, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δικαιολογημένος, ἄρχισε νὰ παραμιλῇ.

— Ὁ ἥλιος λάμπει... ὁ ἥλιος λάμπει... Ναι, λάμπει ὁ ἥλιος. Λάμπει τόσο δυνατὰ, ὥστε σὲ λίγο

θὰ μεταμορφώσῃ τὴν σχεδιά μας σὲ μπανιέρα κι' ὅλοι θὰ κολυμποῦμε στὸ νερό.

— Σέρ! εἶπε ἡ μὴ Γκράς Κλάριτζ, θέλοντας νὰ τὸν καθησυχάσῃ λίγο.

— Ὅχι, εὐχαριστῶ μὲς, εἶπε ὁ δυστυχισμένος παιδαγωγός, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται τί λέει, δὲ θέλω πιά σοκολάτες.

Θὰ δεχόμουν ὅμως εὐχαρίστως, ἂν μοῦ προσφέρατε ἀκόμη λιγνὴ ἀπὸ τὴν ἔσοχὴ αὐτὴ μουρούνα ποῦ...

Ἐξαφνα ὅμως, ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεωμένος συνήλθε καὶ, πιάνοντας τὸ μέτωπό του μὲ τὸ χέρι του, ἐτραύλισε σὰν ἄνθρωπος ποὺ καταλαβαίνει πὼς εἶπε μιὰ κουταμάρα.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμη, μὲς. Παραμιλοῦσα ξύπνιος. Ὅθι εἶπα μεγάλες ἀνοησίες βέβαια.

Κανένας δὲν εἶχε τὸ κουράγιο ν' ἀπαντήσῃ. Τὰ παραμιλητὰ τοῦ κ. Ἀν-

τρεωμένου εἶχαν ταράξει καὶ στενοχωρήσει ὅλους.

Κι' ὁ ἴδιος ἄλλωστε δὲν μίλησε πιά καθόλου. Εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν περαστικὴν του ἀδιαθεσίαν, ἀλλ' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του καταντροπιασμένο κι' ἐξευτελισμένο μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας κι' αὐτῶν τῶν μικρῶν παιδιῶν, ποὺ ὑπέφεραν ὅσα ὑπέφερε κι' αὐτὸς κι' ὅμως ἔδειχναν μεγαλύτερη ἀντοχή.

Μὲ τὰ μάτια ἀπλανῇ, καρφωμένα σ' ἕνα σημεῖο τοῦ ὀρίζοντα, ὁ κ. Ἀχιλ-

«Ἐνα μπαλλόνι! Ἐνα μπαλλόνι!»
(Σελ. 103, στ. γ'.)

λέας Ἀντρεωμένος ἦταν τόσο πολὺ θυσιζόμενος στὶς θλιβερές του σκέψεις, ὥστε δὲν πρόσεχε σ' ὅ,τι φαίνονταν μπροστὰ του. Ἐκεῖ μακριὰ ἔδλεπε ἕνα πράγμα, αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ τῶλεπε χωρὶς νὰ τὸ διακρίνῃ καθαρὰ. Σὰ νὰ μὴ φοροῦσε τὰ γυαλιά του. Πραγματικῶς, αὐτὸ ποὺ ἔδλεπε δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μικροσκοπικὸν σημάδι: στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.

Ἦταν ἄραγε κανένα παγοβουνὶ; Ὅχι, ἂν ἦταν παγοβουνὶ, τὸ ρεῦμα θὰ τὸ τραβοῦσε πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνση ποὺ τραβοῦσε καὶ τὸ δικό τους. Δὲν θ' ἄλλαζε λοιπὸν μέγεθος. Κι' ὅμως τὸ σημάδι ἐκεῖνο μεγάλωνε ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Κανένα πλοῖο; Οὔτε. Μ' ὅλο ποῦ ἡ γρημὴν τοῦ ὀρίζοντα δὲν διακρινόταν καθαρὰ, τὸ σημάδι αὐτὸ φαίνονταν σὰ νὰ βρισκόταν ἀνέμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ κι' ὅχι σὰ νὰ πλεε στὴ θάλασσαν. Κι' ἀκόμη, τὸ σημάδι ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα, καὶ ποῦ ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεωμένος τῶλεπε χωρὶς νὰ τὸ διακρίνῃ, ἀλλὰ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τὸ

προσέξῃ, — τὸ σημάδι αὐτὸ δὲν εἶχε οὔτε πανιά, οὔτε καπνὸ.

— Κοίτα! Κοίτα! Ἐ, μά! Τί νᾶναι τοῦτο; μουρούριζε ὁ παιδαγωγός.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀμφέβαλε ἀκόμη γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Μπορεῖ νὰ τὸν γελοῦσε ἡ μυωπία του, ποῦ τοῦ ἔπαιζε καμμιὰ φορὰ τέτοια παιχνίδια; Μπορεῖ τὰ γυαλιά του νὰ ἦταν θαμπὰ; Μπορεῖ ὁ πυρετός, ποὺ τὸν εἶχε κάνει νὰ παραμιλήσῃ, νὰ τὸν ἔκανε τώρα νὰ βλέπῃ, ἀλλ' ἂν? ἄλλον.

— Δὲν εἶναι δυνατό, δραματίζομαι, συλλογιζόταν.

Κι' ὅμως, ὅταν ξανασήκωσε τὰ μάτια του κι' εἶδε τὸ αἰνιγματικὸ ἐκεῖνο σημάδι, ποὺ εἶχε κιόλας μεταμορφωθεῖ σὲ σφαῖρα, μιὰ σφαῖρα μεγάλῃ μὸλις σὰν ἕνα πορτοκάκι, νὰ στρίβῃ ξαφνικὰ καὶ νὰ παίρνῃ σχῆμα πούρου, δὲ μπόρεσε πιά νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό του. Βεδιωμένος αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ χαρὰ, γιὰ τὴν μεγάλην του ἀνακάλυψη, ἄρχισε νὰ κᾶν χειρονομίες καὶ νὰ φωνάζῃ μ' ὅλην τὴν δύναμιν:

— Ἐνα μπαλλόνι! Ἐνα μπαλλόνι!

Ἡ ἐντύπωση ποὺ ἔκαναν τὰ λόγια του αὐτὰ κι' οἱ χειρονομίες, εἶναι εὐνόητη. Ὑστερα ἀπὸ τὶς συγκινήσεις, ποὺ εἶχαν περάσει τὰ παιδιά κι' ἡ μὴς, ἀκούγοντας τὸν παιδαγωγὸ νὰ παραμιλῇ, δὲν ἦταν καθόλου διατεθειμένοι νὰ δώσουν τώρα πίστη στὰ λόγια του. Κι' ἂν ἡ κουβερνάντα σήκωσε τὰ

μάτια της πρὸς τὸν οὐρανὸ, τόκανε ὄχι γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὸ μπαλλόνι, ἀλλὰ γιὰ νὰ πάρῃ μάρτυρα τὸ Θεὸ γιὰ τὴ φρικτὴν κατάστασιν ποὺ βρισκόταν, αὐτὴ, μιὰ φτωχὴ γυναῖκα ναυαγισμένη, πάνω σ' ἕνα παγοβουνὶ, μὲ πέντε παιδάκια καὶ μ' ἕναν τρελλό, ποὺ ὀνειρευόταν τὰ πιὸ ἀφάνταστα πράγματα!

Οἱ μικροὶ Ντεντεβίξ κι' οἱ φίλοι τους δὲν τρώμαζαν κι' αὐτοὶ λιγότερο. Σὰν ἀπὸ ἐνστικτο, τὰ παιδιά ἔτρεξαν καὶ ζήτησαν καταφύγιο καὶ προστασίαν γύρω ἀπὸ τὴν μὴς Κλάριτζ, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν της.

— Ἀφήστε τον νὰ φωνάζῃ, εἶπε στὰ παιδιά μὲ χαμηλὴ φωνή. Μὴ γυρίζετε πρὸς τὸ μέρος του. Μὴ μιλάτε καθόλου καὶ μὴν κάνετε τίποτε ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ τὸν ἐξερθεῖ περισσότερο.

— Μὰ τί ἔχει; Τί μπορεῖ νὰ ἔχει πάθει ὁ καμμένος;

— Παράκρουση ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο, καὶ τώρα παραμιλεῖ.

— Ἐνα μπαλλόνι! Ἐνα μπαλλόνι! δὲν ἔπαυε ὥστόσο νὰ φωνάζῃ ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεωμένος. Κοιτάξτε! Μὰ κοιτάξτε το λοιπὸν, ποῦ νὰ πάρῃ ἡ εὐ-

χή. Ἀερόστατο εἶναι, πηδαλιουχούμενο. Ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος μας. Ὁχι, στρίβει. Ὁχι, ὄχι, ἔρχεται κατὰ δῶ!

Ποιά μαγική δύναμη ὑπῆρχε μέσα στὴ φωνή τοῦ παιδαγωγοῦ; Ποιά πειθὸς; Ἡ μήπως ἡ περιέργεια μονάχα ἦταν ἐκείνη ποὺ ἔκανε τὰ παιδιά νὰ κοιτάξουν πρὸς τὴ διεύθυνση ποὺ τοὺς ἔδειχνε ὁ καθηγητής τους;

Ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, παρ' ὅλα ὅσα τοὺς συνιστοῦσε ἡ κουδερνάντα, τὰ παιδιά γύρισαν τὰ μάτια τους σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καὶ τότε ἡ μὲς Κλάριτς τᾶχατε ὁλότελα καὶ βεβαιώθηκε

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, τὸ βλέπω κι' ἐγὼ τώρα! φώναξε ἡ μὲς Γκράς Κλάριτς. ὦ, Θεέ μου, εἶναι δυνατό; Νομίζετε ὅτι κι' αὐτοὶ ἐκεῖ ἐπάνω μᾶς βλέπουν ὅπως τοὺς βλέπουμε κι' ἐμεῖς, κι' ἐτοιμάζονται νὰ ῥθουν νὰ μᾶς σώσουν;

— Δὲν πιστεύω, εἶπε ὁ παιδαγωγὸς πρὸς ἡμεῖς τώρα. Καὶ στερεώνοντας τὰ γυαλιά του, πρόσθεσε μ' ἀνησυχία:

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ στρίψῃ πρὸς ἄλλη διεύθυνση. Δὲν τὸ βλέπω νὰ ῥχεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος μας. Μάλλον λοξὰ πηγαίνει. Καὶ τί εἴμαστε μεῖς γι' αὐτοὺς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπόσταση; Μύγες ὀυτε καὶ μύγες... Μυγάκια εἴμαστε ἀόρατα!

Παρ' ὅλο ποὺ ἡ παρομοίωση αὐτὴ τοὺς φάνηκε κάπως ταπεινωτική, ἡ μὲς Γκράς Κλάριτς τὴν παραδέχτηκε στενάχοντας.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια. Μυγάκια εἴμαστε μονάχα, καὶ μάλιστα δίχως φτερά, ἀγαπητὲ γκὸ βερνορ, μὰ κι' εἴμαστε καρφωμένοι στὸ παγοδοῦνι μας. Πῶς νὰ προκαλέσουμε

τὴν προσοχή τοῦ αερόστατου; Εὐτυχισμένο αερόστατο! Δὲν φοβάται τοὺς ὀγκόπαγους.

— Κύριε, εἶπε ὁ Γαβριήλ. Νομίζω πῶς πρέπει νὰ τοὺς κάνουμε σήματα.

— Μποροῦμε ὅπωςδὴποτε νὰ δοκιμάσουμε, εἶπε ὁ παιδαγωγός.

Οἱ παντόφλες εὐκόλυναν τὸ περπάτημα ἐπάνω στὸν πάγο, κι' ἔτσι ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος μπόρεσε εὐκόλα νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς τὴν κορυφή τοῦ μικροῦ ὑψώματος, ὅπου οἱ μαθητὲς τοῦ τὸν ἀκολούθησαν σκουντουφλώντας μὲ τὰ τέσσερα. Καὶ τότε ἄρχισαν κι' οἱ τρεῖς τους νὰ κουνοῦν τὰ χέρια τους ἀπεγνωσμένα.

— Χρειαζόμαστε τουλάχιστο μιὰ πετσέτα, εἶπε ὁ Ὑδόν. Ἐγὼ ἔχω τὸ μαντήλι μου, μὰ εἶναι πολὺ μικρό.

— Τζάκ! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Φέρε μας ἓν' ἀπὸ τὰ συντόνια ποὺ ἔχουμε στρώσει χάμω. Τὸ χρειαζόμαστε!

Ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἐξετέλεσε τὴ διαταχὴ ὅσο πρὸς γρήγορα γινόταν, κι' ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος, τεντώνοντας ὅσο μποροῦσε τὸ κορμί του, ἄπλωσε τὸ δεξιὸ του χέρι καὶ μεταμορφώθηκε σὲ κοντὸ σημαίας. Μ' ὅλο ὅμως ποὺ τὸ σεντόνι ἀνέμιζε ἐλεύθερο στὸν ἀνεμο, ἡ κατεύθυνση τοῦ αερόστατου δὲν φάνηκε καθόλου ν' ἀλλάζῃ. Δόξανε ὁλόενα καὶ περισσότερο, καὶ τώρα φαινόταν ὁλόκληρο τὸ πλάι του, ποὺ τραβοῦσε κατὰ κάθετη σχεδὸν διεύθυνση πρὸς τὴ γραμμὴ ποὺ

βρισκόταν τὸ παγοδοῦνι τῶν ναυαγῶν.

— Ὁ θὰ περάσῃ δίχως νὰ μᾶς δῇ, εἶπε ὁ Ὑδόν. Τὸ σεντόνι αὐτὸ εἶναι ἄσπρο καὶ τὸ ἄσπρο δὲν ξεχωρίζει ἐπάνω στ' ἄσπρο. Ἐχω ὅμως μιὰ ἰδέα. Ὁ καπνὸς δὲν θὰ τραβοῦσε περισσότερο τὴν προσοχή;

— Καὶ μὲ τί θὰ τὸν κάνῃς τὸν καπνὸ αὐτόν;

— Μὲ φωτιά βέβαια!

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, τὸ ἓνα δὲν γίνε-ται δίχως τ' ἄλλο. Τὸ πῶς θὰ κάνουμε ὅμως τὴν φωτιά, αὐτὸ εἶναι ποὺ μ' ἀπασχολεῖ.

— Ἐμένα καθόλου, κύριε. Ἐχετε λίγο χαρτί καὶ κανένα σπέρτο;

Κουράσμενος νὰ κρατῇ τὸ χέρι τοῦ τὸσην ὥρα τεντωμένο, ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος τὸ κατέθεσε καὶ κούνησε ἀπελπιστικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἐχω ἓνα σημειωματάριο στὴν τσέπη τῆς πυτζάμας μου. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

— Ἐγὼ, εἶπε ὁ Κίντ, ἔχω ἓνα ἀναπτῆρα μὲ βενζίνη.

— Ὡραία! εἶπε ὁ Ὑδόν. Γρήγορα, κύριε, σχίστε μερικὰ φύλλα ἀπὸ τὸ σημειωματάριό σας καὶ δώστε μου τὰ καὶ σὺ Κίντ, ἀναψε τὸν ἀναπτῆρα σου. Θὰ βάλουμε φωτιά στὸ σεντόνι. Ἐσύ, Γαβριήλ, τρέξε νὰ φέρῃς τ' ἄλλο. Φέρε καὶ τὶς κουβέρτες, καὶ τὴν μάλλινη καὶ τὴν πάνινη. Εἶναι ἀρκετὲς γιὰ τὴ δου-λιά ποὺ τὰ θέλουμε.

Ἡ ἰδέα τοῦ Ὑδόν ἦταν τόσο ἐξυπνη, ὥστε οἱ ναυαγοὶ, παίζοντας ὅλα γιὰ ὅλα, δὲν ἐδίστασαν οὔτε μιὰ στιγμή ν' ἀκολουθήσουν τὴν ὁδηγίαν του. Ὁ κ. Ἀχιλλέας Ἀντρεϊωμένος θυσίασε πρόθυμα τὸ σημειωματάριό του κι' ἡ μὲς Γκράς Κλάριτς τὰ σεντόνια τῆς καὶ τὶς κουβέρτες τῆς. Ἡ φωτιά ἀνάφτηκε καὶ σὲ λίγο μιὰ λεπτὴ στήλη καπνοῦ ὑψώθηκε πάνω ἀπ' τὸ παγοδοῦνι.

Εὐτυχῶς ἡ διπλὴ αὐτὴ θυσία. ποὺ ἔκανε καὶ τὸν ἓνα καὶ τὴν ἄλλη ν' ἀναστενάξουν ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς τους πῶς θὰ πῆγαιναν χαμένες. Τὸ αερόστατο δὲν φαινόταν νὰ δίνει προσοχή στὸν καπνὸ, ὅπως δὲν εἶχε δώσει στὴ σημαία τοῦ κ. Ἀντρεϊωμένου. Ἀλλὰ στὸ τέλος φαίνεται ὅτι τὸν ἀντελήφθη. Τὸ αερόστατο μετρίασε τὸ δρόμο του, κι' ἡ ἀπόγνωση ποὺ εἶχε κυριεύσει τὰ θύματα τοῦ Πέτερσεν, παραχώρησε τὴ θέση τῆς στὴν ἐλπίδα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τ Ἀ Καλλιστεία δὲν εἶναι ἀσημαντος κι' ἀνάξιος διαγωνισμός, ὅπως νομίζουν μερικοί. Ἡ σωματικὴ ὁμορφιά εἶν' ἓν' ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα δῶρα τῆς Μητέρας Φύσης στὸν ἄνθρωπο, κι' ἀκόμα εἶν' ἐπιδεκτικὸ καλλιέργειας ὅπως καθε φυσικὸ δῶρο. Ἐνας διαγωνισμὸς λοιπὸν ποὺ θὰ βράβευε τὰ ὀραιότερα, τὰ τελειότερα σώματα, — ἀπὸ κάθε πόλη κι' ἀπὸ κάθε χώρα, — μπορούσε νὰ ἔχῃ σκοπὸ κι' ἀποτέλεσμα τὴ βελτίωση τῆς ράτσας, ἀπαράλλαχτα ὅπως καὶ τὰ καλλιστεία ζώων, — σκύλων, ἀλόγων, ἀγελάδων, γατῶν καὶ καθεξῆς, — ποὺ κάνουν τοὺς ζωόφιλους καὶ τοὺς κτηνοτρόφους νὰ προσέχουν καλότερα τὴν ἀνατροφή τους, νὰ υποδοιοῦν δαγλαδὴ τὴ Φύση καὶ νὰ τὰ τελειοποιοῦν.

Ταπεινωτικὴ κάπως — θὰ πῆτε — ἡ σύγκριση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ ζῶα. Κι' ὅμως, σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο, δὲν βλέπω καμμιά ἀπολύτως διαφορὰ. Ὑπάρχουν ὁμορφιὰ κι' ἀσχημα ζῶα, ὅπως ὑπάρχουν ὁμορφοὶ κι' ἀσχημοὶ ἄνθρωποι. Καὶ τόσο στὰ ζῶα, ὅσο καὶ στὸν ἄνθρωπο, ἡ ὁμορφιά κι' ἡ ἀσχήμια ἔχουν τὸν ἴδιο λόγο, τὰ ἴδια αἰτία. Ἐπομένως μὲ τοὺς ἴδιους τρόπους υποδοιοῦνται, αὐξάνει, φτάνει στὴν τελειότητα ἡ ὁμορφιά, τόσο στὸν ἄνθρωπο ὅσο καὶ στὰ ζῶα. Κατὰ βάθος λοιπὸν δὲν διαφέρει καθόλου ἓνας διαγωνισμὸς γιὰ τὸ ὀραιότερο σκυλάκι ἀπὸ ἓνα διαγωνισμὸ γιὰ τὸ ὀραιότερο παιδάκι.

Ἀλλὰ τί εἶναι ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ ὁμορφιά, καὶ γιατί τὴ θεωροῦμε τόσο πολὺτιμο φυσικὸ δῶρο; Ἀξίζει, νομίζω, νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Γιὰ κάθε φυτικὸ ἢ ζωϊκὸ εἶδος, — δέντρο, ποῦλι, τετράποδο, ἄνθρωπο, — ὑπάρχει ἓνα ἰδανικὸ, δηλαδὴ ὁ τύπος τῆς τελειότητάς του. Τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ κάθε εἶδος τὸ πλησιάζει ὁλόενα, καὶ τὸ φτάνει ὅσο μπορεῖ, μὲ τὴν ἐξέλιξη. Ἀλλὰ ἡ ἐξέλιξη υποδοιοῦνται ἢ παρεμποδίζεται ἀπὸ τὶς συνθήκες τοῦ περιβάλλοντος κι' ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς. Πρέπει δηλαδὴ νὰ εἶναι εὐνοϊκὲς αὐτὲς οἱ συνθήκες γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ τύπος τῆς τελειότητάς. Κι' ἂς περιοριστοῦμε τώρα μόνο στὸν ἄνθρωπο. Τὸ εἶδος αὐτό, ἂν κι' εἶναι τὸ τελειότερο ἀπ' ὅλα, δὲν παρουσιάζει, καθὼς ξέρουμε, τὴν ἴδια τελειότητα παντοῦ. Ὁταν τὸ κλίμα εἶναι τραχὺ, βαρὺ, ἀνθυγιεινὸ ὅταν ἡ χώρα εἶναι σχεδὸν ἀκατοίκητη ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέση ἢ ἀπὸ τὸ πολὺ κρύο, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν ἐκεῖ εἶναι ἀσχημοὶ (Ἀραπάδες τῆς Ἀφρικῆς, Ἐσκιμῶι τῶν πάγων καὶ καθεξῆς.) Ὅσο πρὸς εὐκρατο γίνεται τὸ

κλίμα, ὅσο πρὸς κατοικήσιμη ἡ χώρα, τόσο κι' οἱ ἄνθρωποι γίνονται ὀραιότεροι. Ἐπίσης, ὅσο ἡ ζωὴ τους εἶναι πρὸς ἀνέτη, πρὸς φυσική, πρὸς ὑγιεινή, τόσο ὁμορφαινόνται ἀπεναντίας τόσο ἀσχημίζονται, ὅσο εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κακοτρέφονται, νὰ δουλεύουν πολὺ, νὰ ζοῦν βασανισμένα. Γι' αὐτὸ στὰ εὐκράτα κλίματα ἀπαντᾷ κανεὶς τοὺς ὀραιότερους ἀνθρώπους καὶ πάλι, ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς ἴδιας χώρας, ὀραιότεροι συνήθως εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὸν τρόπο νὰ ζοῦν ἀνθρωπινά.

Ὡστόσο ὁ ἰδανικὸς τύπος τῆς ὁμορφιάς εἶναι ἓνας, ὁ ἴδιος, γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ Ἀραπάδες, ὅταν ἀλλάξουν κλίμα ἢ ζωὴ, γίνονται σιγά-σιγά ὀραιότεροι ὡς τὸν Εὐρωπαῖο. Οἱ Ἀδυσσηνοὶ γενικὰ εἶναι ἀσχημοὶ. Ὁ γιὸς τοῦ Μενελλίχ ὅμως, τοῦ βασιλιά, σὲ νεαρή ηλικία, ἦταν ἀπὸ τὰ ὀραιότερα παιδιά ποὺ μπορούσε κανεὶς νὰ ἴδῃ. Γιατὶ ἀνῆκε σὲ οἰκογένεια ποὺ ἀνέκαθεν ζοῦσε διαφορετικὰ ἀπὸ τὸν κάτω λαόν, καὶ γιατί, σὰ βασιλόπουλο, εἶχε ὅλα τὰ μέσα νὰ τρέφεται, νὰ γυμνάζεται, νὰ κοιτάζεται, νὰ γιατρεύεται καὶ νὰ μὴν κουράζεται περισσότερο ἀπὸ τὸ πρέπον, ὅπως κουράζονται π. χ. τὰ φτωχὰ παιδιά τοῦ λαοῦ, εἴτε στὴν Ἀδυσσηνία, εἴτε στὴν Ἀγγλία, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ δουλεύουν σκληρὰ ἀπὸ τὴν πρὶν πρὶν ἡλικία.

Ὅταν ὑπάρχουν οἱ συνθήκες ποὺ εἴπαμε, ἡ φυλὴ γενικὰ, ἢ τὰ περισσότερα, ἢ μερικὰ άτομα αὐτῆς τῆς φυλῆς πλησιάζουν καὶ σχεδὸν φτάνουν τὸ ἰδανικὸ τῆς ὁμορφιάς. Αὐτὸ σημαίνει ἀπλούστατα ὅτι ἡ ὁμορφιά δὲν εἶναι παρὰ ὑγεία. Γιατὶ ξέρομε, ὅτι γιὰ νὰ διατηρῇ κανεὶς τὴν ὑγεία του, πρέπει προπάντων νὰ διαίταται καλά. Ὁ φυσιολογικὸς ἄνθρωπος, σὰς λέει ἡ Ἐπιστήμη, εἶναι ὁ ὀρατός ἄνθρωπος. Κάθε τί τὸ παθολογικὸ, κάθε ἀρρώστεια, φανερὴ ἢ κρυφὴ, παλιὰ ἢ πρόσφατη, φέρει παραμόρφωση, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν ἰδανικὸν τύπον, ἀσχήμια. Μπορεῖ ποτε νὰ εἶναι ὀρατὰ μάτια π. χ. ποὺ πάσχουν ἀπὸ ὑπεραιμία τῶν βλεφάρων ἢ τραχώματα; Μπορεῖ νὰ εἶναι κανονικὸ ἓνα σῶμα ποὺ ἔπαυσε κάποτε ἀπὸ ραχίτιδα; Τὸ ἴδιο παραμορφώσουν διάφορα μέρη τοῦ σώματος, ἡ χοιράδωση, ἡ ἀναιμία, ἡ ἀτροφία, ἡ προδιάθεση γιὰ φυματίωση καὶ καθεξῆς. Κι' ἀκόμα ἡ κακὴ γυμναστική, ἡ υπερβολικὴ κούραση, ἡ μεγάλῃ ἀκίνησις, — ὀκνηρία, — τὰ στενὰ ρούχα, τὰ σφιχτὰ παπούτσια κτλ. Γιὰ νὰ φτάσῃ ἓνα ἄτομο, ὅσο τοῦλάχιστο τοῦ ἐπιτρέπει ἡ φυλὴ του, ἡ χώρα του, ἡ ράτσα του, ἡ τάξη του, ἡ οἰκογένεια του, οἱ πρόγονοί του (κληρονομικότης) τὸν ἰδανικὸν τύπον, πρέπει νὰ προσέξῃ, ἀπὸ μικρὸ παιδί, τὴν ὑγεία του σὲ ὅλα. Ὁμορφιά καὶ ὑγεία εἶναι συνώνυμα. Οἱ

ὕγιενοι κανόνες γενικὰ δὲν εἶναι παρὰ κανόνες σωματικῆς ὁμορφιάς.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ποὺ ζοῦσαν στὸ εὐνοϊκώτερο, φαίνεται, κλίμα τῆς γῆς καὶ συγχρόνως ἔκαναν τὴν ὑγιεινότερη ζωὴ, λουτρά, γυμναστική, ὑπαίθριον, λίγα κι' ἀνετα ρούχα κτλ. — ἔφτασαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φυλὴ τὸν ἰδανικὸν τύπον τοῦ φυσιολογικοῦ, τοῦ ὀρατοῦ ἀνθρώπου. Κι' ὄχι μόνο τὸν ἔφτασαν, ἀλλὰ καὶ τὸν προσδιόρισαν οἱ ἴδιοι μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀκριβεία. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς Τέχνης, ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλη π. χ. ἢ ὁ Ἐφῆρος τῶν Ἀντικυθήρων. Μετροῦν αὐτὰ τὰγάλματα καὶ βρίσκουν ὅλες τὶς ἀναλογίες ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ τέλειον σῶμα.

Οἱ καταμετρήσεις ποὺ ἔκαναν οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχνες, — φυσιολογοὶ, ἀνατόμοι, ἀνθρωπολόγοι, γλύπτες, ζωγράφοι, — διαφέρουν ἐλάχιστα ἢ καθόλου ἀπὸ τὸν τύπον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Καὶ σήμερον ἡ Ἐπιστήμη κατέχει τὸν Κανόνα τοῦ τέλειον ἀνθρώπου σώματος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ μετρήσῃ κάθε σῶμα καὶ νὰ βλέπῃ πόσο ἀκριβῶς τὸν πλησιάζει ἢ πόσο ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτόν. Ὑπάρχουν πολλὰ εἰδικὰ συγγράμματα, ποὺ πραγματεύονται αὐτὸ τὸ θέμα. Ἐν' ἀπ' αὐτά, τὸ προσιτώτερο σὲ μὴ ἐπιστήμονες, ἀλλὰ γιὰ τὴν γυναικεὶα μόνο ὀραιότητα, εἶναι τοῦ γερμανοῦ γιατροῦ C. H. Stratz, μὲ πληθὺς εἰκόνες, ποὺ τὸ μεταφράζει ἡ δ. Γεωργία Ταρσούλη καὶ τὸ ἐκδίδει σὲ παράρτημα ἡ «Νέα Ἑστία». Εἶν' ἓνα βιβλίο ἀπαραίτητο γιὰ γιατροὺς, καλλιτέχνες καὶ μητέρες ποὺ ἀνατρέφουν κορίτσια. Ἐκεῖ μαθαίνουν ὅλες τὶς ὁμορφίες, μὰ κι' ὅλες τὶς σωματικὰς ἀσχημίες, καὶ πῶς μποροῦν νὰ υποδοιοῦν τὶς πρώτες καὶ νὰ ποφεύγουν τὶς δεύτερες.

Μὲ τέτοια βάση, γιὰ νὰ χουν σκοπὸ κι' ἀποτέλεσμα, ἔπρεπε νὰ γίνονται καὶ τὰ Καλλιστεία, οἱ διαγωνισμοὶ αὐτοὶ τῆς ὁμορφιάς. Δυστυχῶς περιορίζονται μόνο στὰ κορίτσια, κι' οἱ παρουσιαζόμενες ὑποψήφιες κρίνονται, πολὺ πρόχειρα κι' ἐπιπόλαια, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ συμβουλεύονται μόνο τὸ ἀτομικὸ τους γούστο, χωρὶς καμμιά ἐπιστημονικὴ μέθοδο. Καλλιστεία ὅμως ἔπρεπε νὰ γίνονται καὶ γι' ἄντρες, καὶ νὰ κρίνονται ἀπὸ εἰδικούς μὲ τὸν Κανόνα ποὺ ἔχει δώσει ἡ Ἐπιστήμη. Ἀς ἐλπίζουμε ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ ἐξελεχθῇ ὅπως πρέπει κι' ὁ διαγωνισμὸς αὐτὸς γιὰ τὶς διαφορὰς «μῆς», ποὺ ὅπως γίνεται σήμερον, εἶναι μᾶλλον γιὰ νὰ προκαλῇ θόρυβον, φασαρία, καυγάδες, διασκέδαση, παρὰ γιὰ νὰ ἐξυπηρετῇ τὸ μεγάλο σκοπὸ, ποὺ εἶναι, καθὼς εἴπαμε, ἡ βελτίωση κι' ἡ τελειοποίηση τῆς ράτσας.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

«Ὁ κ. Ἀντρεϊωμένος μεταμορφώθηκε σὲ κοντὸ σημαίας...» (Σελ. 104, στ. β').

πῶς ὅλοι γύρω τῆς τρελλάθηκαν ἢ πῶς εἶχε τρελλαθεῖ αὐτὴ ἡ ἰδέα!

Ἡ Νταίτση πῆδησε στὸ λαμό της. Ὁ Μπόμπ κι' ὁ Τζάκ Ντόνοου ἄρχισαν νὰ χορεύουν γύρω τῆς ἓναν ἄγριο τρελλὸ χορό, κι' οἱ μικροὶ Ντεντεβίτς τοὺς κρατοῦσαν τὸ ρυθμὸ, χτυπώντας τὰ χέρια τους καὶ τὰ πόδια τους. Κι' ὅλοι φώναζαν μ' ἀσυγκράτητη χαρά:

— Ἐνα μπαλλόνι! ἓνα μπαλλόνι!

— Μὰ ποῦ τὸ βλέπετε ἐπιτέλους τὸ μπαλλόνι αὐτό; ρώτησε ἡ καϊμένη ἡ μὲς Κλάριτς.

— ὦ, καλὴ μου μίς, στ' ἀλήθεια δὲν τὸ βλέπετε; εἶπε ἡ Νταίτση. Κάνετε σὰν τὸν κύριο τὸ Γάλλο. Βάλτε καὶ σεῖς τὰ γυαλιά σας.

Κ. Στολ. (ψευδώνυμο παίρνουν μόνο τον συνδρομητή και αδελφία των γραμμάτων σου με 10 δρ. δέν ελαβα) **Βασίλειον Μακεδόν** (το ψευδώνυμο που λές, δόθηκε στον **Συμ. Μαλ.**) **Ταίν-Τσόν** (μη, παιδί μου, τί μου έγραφε; δέν θυμώμαι τώρα· αλλά γιά νά σου απαντήσω έτσι, υποθέτω ότι θά μου έγραφε ότι άργησες ή παρέλειψες νά κάμης κάτι τί, — π. χ. νά μ' ευχηθής την πρωτοχονιά, νάνανέωσης τή συνδρομή σου, ξέρω κι' έχω; — και σου απήντησα «δέν πειράζει, και τοῦ χρόνου»· τί τό άπογοητευτικό; μπορεί βέβαια γά μου έγραφε κι' άλλα, αλλά ο χῶρος δέν μου επέτρεπε νά σου απαντήσω σέ όλα· και περιορίσθηκα στο σπουδαιότερο· μήν εισαιδ'ηθελικός!) **Χαριτωμένον Διαβολάκον** (ή θεία σου ήλθε και παρέλαβε τις 200 δραχμές) **Ισχόν του Πετρωμέ** (νυκτωτό πολύ· υπόλοιπο στή διάθεσή σου δρ. 30,60) **Καστανήν Νεράιδαν** (τίποτα δέν ελαβα απ' αυτά που λές στο γράμμα σου της 25 'Ιανουαρίου) **Ενδοξον Έλληνα** (τυπογραφικό λάθος, που το διορθώνω σήμερα στή Α-196) **Ιωάννην Δ. Τσιριμώκον** (εὐχαριστώ γιά τὰ καλά λόγια· δλ' αυτά που ρωτάς, θά τὰ ιδῇς στον «Οδηγό» που σου στέλνω) **Παπαρούναν, Σβουμένη Ματιά, Τζίναν**, κτλ. κτλ.

Ταρζάν, Ζαφείριον Μαργκάν, Καλυψό Α. Θυμανάκη, Γιγανταίων Νάνον, Πόνην Παγιαύλα, Μικρήν Άμαζόνα, Χαρουγήν, Άλίκην Πιεράκον, Έρατώ Κανάρη, Αίμ. Ιωαννίδου, Αικατερίνην Παπαϊωάννου (έ-στείλα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 26 'Ιανουαρίου, θ' απαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 248ου Διαγωνισμού. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεικνύονται μέχρι της 1 'Απριλίου.

116. Αεξίγριφος
Στόν κόσμο ἐγὼ ἔφερα Παρθένα,
Ποῦμαι πολὺ περήφανη γι' αὐτή.
'Αλλ' ἄθελα μὲ δίνουν τώρα σένα
Θηβαῖο βασιλιά, — καὶ ποιητὴ
Μὲ κάνουν σὲ χρόνια περασμένα.
Περὶ πλεονάς

117. Δογοπαικτικὸς Λέξιγριφος
Μὲ συν...ική, μελάνη βέβαια,
'Ια δοκίμασα νὰ ζωγραφίσω,
'Αλλ' ἀπροσδόκητα κατὰφερα
Μιά χώρα ἑλληνική νὰ σχημα-
τίσω, [τίσω,
Οὐράνιον ἱέζον

118. Στοιχειόγριφος
Σχίζω γοργὰ τὴ θάλασσα,
'Αν μὲ τὰ ἑπτὰ μάρσις,
Καὶ γίνομαι ἀκρωτήριον,
Τὼνα μου μόνο ἂν σβύσης.
Σαπουνεφουσάκ

119. Στοιχειοτονόγριφος
Στὰ πόδια μᾶς θεᾶς
'Ακόμα ἔνα προσθέτετε,
Τὸν τόνο μεταθέτετε
Καὶ πολυτεία κοιτῆας.
Καραμπάμπας

120. Κρυπτογραφικόν
1234 = Γάλλος συγγραφεὺς γνω-
στός μας.
2312 = 'Αγώνισμα.
3212 = Ζῶον.
4112 = Μέλος.
Λυσόχαρτο

121. Δικτυωτόν
***** = Μουσικόν ὄρ-
γανον.
***** = 'Ελληνικόν ὄ-
ρος.
***** = Ζωικόν εἶδος.
***** = Σύγγος τοῦ
'Αλχημαίνως.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

122-126. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμμα-
τος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀνα-
γραμματοισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Σάρος, παρά, καλός, ἀπάτη, τόπος.
Λούλα

127. Διπλὸ Κεφάλι
μὴν, ἴνα, ὅλος, ὅμος, σός, ὅρος
Εἰς ἐκάστην τῶν λέξεων τού-
των νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμ-
μα ὡς κεφαλὴ, ὥστε νὰ σχημα-
τισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις,
ὁποῖον τάχιστα νὰποτελοῦν νῆ-
σον.
Ρασκουτίν

128. Φωνηεντόλιπον
πλλ - μτς - πλ - κλς - κ - χλς - κρ
Εἰ ἴα ἦτε
μελ - ἐν
Μικρὰ 'Αλσάτις

129. Γρίφος
Εἰ ἴα ἦτε
μελ - ἐν
Μικρὰ 'Αλσάτις

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

130. Metagramme
C'est grande fête,
On danse, ou chant ;
Quelle occasion
Pour les marchands !
Changez la tête ;
Vous aurez, soudain.
Cher lecteur, un bon
Fruit dans votre main.
(Πρωτότυπον) Μιμέξ

131. Lettre Magique

En remplaçant une lettre à
chacun des mots ci-dessous par
une autre, toujours la même,
formez sans anagramme six
autres mots :

pin, maure, inlitré, étier, grade
'Ιεῦλις Καίσαρ

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. 'Ασκησ. τοῦ φύλ. 46

670. Καλύβη (καλή, βή.) — 671. Δί-
σκος-Δρίσκος. — 672. Πόνος-φόνος.

673. Σ Α Μ Ο Σ Ν Α Ι Α Σ Μ Η Ν
Ο Υ Ω Η Υ
Ε Ξ Υ Ν Φ Ν Ε Μ Ο
Α Υ Ι Ω Α
Δ Ω Ν Ν Ο Μ Ο Σ Ε Λ Λ Η Ν

674. ΤΥΡΤΑΙΟΣ (υἱός, ροιὰ,
'Αρτα, 'Ιος, οὐρός, σταυρός.) —
675. 'Ανά, ἦδη, ἀλλά, ἀρά. —
676. 'Όταν οἱ ἀριθμοὶ εἶναι λα-
τινικοὶ : IX—I μένει X. — 677.

ΚΑΟΠΗ (Κασπία, Λαρίσσα, 'Ο-
μηρος, Πέραν, 'Ηρακλῆς.) — 678-
681. Πύρρος, Πύλος, Κύθνος (ἡ
Σύρος), σκύλος. — 682. Εἶσαι πολ-
λὸν ἔξυπνος (εἰς ε πόλην ἔξη πνος).

683-687. Par la lettre C: force,
arc, ciel, acide, pic. — 688. Di-
do dina, dit-on, du dot d'un
dodu dindon.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
τρεῖς : 7ος, 14ος, καὶ 18ος. 'Ε-
καστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ 'Εσωτερικόν καὶ
δρχ. 35 διὰ τὸ 'Εξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894-1929)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 36 ἐν ὅλῳ. 'Εκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928
τιμῶνται ἕκαστος ἄρραφος δρχ.
80 καὶ ραμμένους δρχ. 85. 'Ο δὲ
Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται ἄρρα-
φος δρχ. 110 καὶ ραμμένος δρχ. 115.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου
τόμου προστετέα εἰς τὰς ἀνω
τιμὰς : Διὰ τὸ 'Εσωτερικόν δρχ.
5 ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. 15 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ 'Εξωτερικόν
δρχ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις·
μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ
κεφαλὰς δρ. 1. 'Ο χωριστὸς στίχος δρχ. 3.
Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΔΙΑΝΔΡΙΑ ΤΑΡΖΑΝ — ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ
ΣΚΟΠΟΣ : Ξεσπάθωμα, προκήρυξις δια-
γωνισμῶν :
ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ : Ζητοῦμεν ἀν-
τιπροσώπους εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς 'Ελλάδος·
εἰς Αἴγυπτον, Κύπρον, Κων/πολιν. 'Αποτα-
θῆτε στήν Δ/σιν : (Α'-20).
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΩΝ : Λίαν προσεχῶς
πρωτότυποι διαγωνισμοί. 'Αναμεινате.

ΔΙΑΝΔΡΙΑ
/ Α' — 185 /
Πάνθεια 'Αβραδάτου καὶ Λύα Μάρα
ποῖα ἡ Δ/σις σας ; (ἐλησημονήσατε νὰ
τὴν στείλετε.) Δὼν Ζουάν
'Υποψήφιος Δημοψηφίσματος

/ Α' — 186 /
Μικρὸ 'Αρτίστα, Μικρὸ 'Αρτίστα, Μερ-
κία, Ματωμένη Δόξα, 'Αλέξανδρινὸ
Διαπλάσσοπολο, σὰς ξεῖνῳ· μὲ ξεῖρετε ;
Πρίγκιψ τῆς 'Ομήλξης

/ Α' — 187 /
Μαίνοντας στὸν Διαπλάσσοκοσμο χαιρε-
τὸ δλους ες, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κά Δ/σις : Péra, Tarla-Bachi, Altin Ba-
cal, 19. Constantinople Turquie.
'Ισχὺς τοῦ Περρωμένου

/ Α' — 188 /
Παιδιά, ψηφίστε τὰ ὑπεροχα ψευδώνυμα
Ιαζάν, Πορφυρογέννητη.
'Ισχὺς τοῦ Περρωμένου

/ Α' — 189 /
Ξυποπούλι, πὼς πᾶν τὰ εἰς οὐν καὶ τὰ
excuse-me, προχωροῦν ; ... 'Ο θεός
ὁ Κώστας, κάνει τραγὴς δέλεω...
ΚΡΥΣΘΕΜΙΣ

/ Α' — 190 /
Ζητώντας νὰ γνωριστῶ μὲ τὸ κάθε ἀν-
θρώπου τοῦ μυριόπολου μουκέτου τῆς
Διοπλάσεως, ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν
Δ/σιν : Πάνον Τσάκλον. Καρόλου 23. Πά-
τρας, διὰ : Σμέλλον Χρυσάνθον

/ Α' — 191 /
Διαπλάσσοκοσμε, μὴ καινούργια διαπλά-
σοπούλα σὲ χαιρετὰ καὶ ἀνταλλάσσει
τετραδιάκια, κάρτες στή Δ/σι : 'Ελένη Ρα-
χῆ, Πόστ-Ρεσάντ, Μυτιλήνη, διὰ : Λήθη

/ Α' — 192 /
ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ, στηριζόμενη στὰ
φιλικὰ αἰσθημὰτα τοῦ Διαπλάσσοκο-
σμου, κτεβαίνει στὸ δημοψήφισμα.

/ Α' — 193 /
Ονειροπόλο 'Αστέρι, 'Ερμιο 'Ακρογιάλι,
Πορφυρογέννητη, Δὼν Ζουάν, Φτερω-
τὴ Πήγασε, Ταρζάν, Γεώργιε 'Αβέρωφ Κο-
λοκοτρώνη, σὰς εἰρήσας. ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

/ Α' — 194 /
Διαπλάσσοκοσμε, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσ-
σω ἡθοποῖα, τετραδιάκια. Πόστ-Ρε-
σάντ 3. Σειδηροδρομικὸς Σταθμός. Θεσ-
σαλονίκη. Γαρδένια

/ Α' — 195 /
ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ
ΚΑΤΕΡΚΟΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ
ΜΕ ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ
'ΑΡΤΑΝ.
ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΝ ΟΛΩΝ

/ Α' — 196 /
Παράραμα, Στὴν (Α'-150) ἀντὶ Παιω-
νίων 3. θέλει Παιωνίων 3.

/ Α' — 197 /
Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλάσσοκοσμο
χαιρετὸ δλους ες. 'Αλληλογραφῶ καὶ
ἀνταλλάσσω κάρτες ἡθοποῖων. — Ταρζάν.
Δ/σις : Κ. Κισσοποταῖδον, Αἰμιλιανὸν Γρε-
βενὸν 9, Θεσ/νίκη, διὰ : Μορτάκος

/ Α' — 198 /
Ο ΚΡΙΝΟΣ ΑΝΘΙΜΟΣ, ξαναπαίνοντας στή
Διαπλάσση· νίνηση, ἀλληλογραφεῖ
καὶ ἀνταλλάσσει κάρτες καὶ Μ. Μυστικά μὲ
μεγάλὰ Διαπλάσσοπούλα ες. Δ/σις : Σπύρον
Κωνσταντακτῶν Πόστ-Ρεσάντ, Πειραιᾶ

/ Α' — 199 /
Μαίνοντας στὸν Διαπλάσσοκοσμο, χαι-
ρετὸ δλους ες. 'Αλληλογραφῶ μὲ κα-
ρίτσια. Στείλτε : 'Ασλὸν Παϊδίου, Βόλον,
δι' 'Αθηναῖδα

/ Α' — 200 /
ΠΩΓΩΝΑΤΟΣ
'Υποψήφιος Δημοψηφίσματος

/ Α' — 201 /
Ξαναπαίνοντας στὸν Διαπλάσσοκοσμο
τὸν χαιρετὸ. 'Ηπειρωτόπουλο

/ Α' — 203 /
Πάνθεια 'Αβραδάτου, ἀλληλογρα-
φεῖτε ; Κοραῖς

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παρα-
γελία σας, γιὰ νὰ ἐντελειθῇ ἡμέρας,
πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μὴ τυπω-
νὴ ταῖνια, ἀπ' αὐτὴς τὴν εἰς τοῖς σὺς στέλ-
νεται τὸ φύλλο καὶ ἐδδομάδα.